

8912

SHELOMOH BEN AHARON,
HA-TURKI.

שלמה בן אהרון, הטורקי.

LEHEM SE'ORIM.

לחם שעורים.

JERUSALEM, PALESTINE: 1882
SEPHARDIC SCRIPT

זה ספר לחם שייעורים

זה הספר הנכבד נהרוד ונעים מועט הכרות ורב האיכות
 הוא והוא ניבוא בין בעל יוקרה ובין בעל הקבלה
 שעשהו והברו החכם התורני והפזמונים האלהי אחר כדור
 שלמה המלך וזקן ונשא פנים בעל ספר הפדיון של
 בכח אהרן הזקן תנצבה אשר קדש שם שמים בני כבוד
 הישר עם הכני בעל הקבלה אשר הייס היא לזוהזקנים בה ובו
 דרכי דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום

וזאת היורה הנחמדה " על שם המוצר יומרה "

אם תרשום שלשה קנים ' בארכם ובכמותם שנים ' השנים

נמנים ועדוקים ' נחשליטי נכב ביושר

עבדתי ' על עמורדים נכבים ' עלים ושבים ' ויתחכן שלש

שלשם באמצע ' החלק שני בבסל חזקה ' והחנה אצל

כח כן ' בשלש קנים הנבלתן יתכן ' וזאת המבולה לך ' אם

היפוך הדין על כלל ' יעמוד הדגל לבגלן ' השלשית

תקובצת ופתוחה ' חפשה אהת כמורה ' הדביעית בשנים

קנים מובלת ' וקו שלשית בתוכה שלשית ' אם תשים לב

על הומרה

על דומה ' במוטק ובמדה ' אז הבין את היורה " "

וזאת הקדמת הרב המחבר

על משלבי בליטות בקטי את שהבה נפטי שחיתת

נדיב לקוד בדברי מוכה ומריבה ' כי קדחתה

יולתמה בערה קצובה ' מולבר המנהוגות וההבדלים ' אשר

נולדו בצמח הממשלה המושגים ' אחי בעדן כמון טחל באפיק

הגלים ' ניכאן מוגדר האהנה ודבין באגלים ' להם אומרים

זובחי אדם יסקון עגלים ' והדטן בעש קדוש אמונות זרות '

כתובות הגנים מאומות ובעורות ' כאשר כל זה הגידו

וכתבו הגביאים ' השלוחים מאת השם במוקדו רואים ' ויהי כי

לא שרועו להם יהולכים בעצת רשעים ' השחיש ביניהם זה

המונה הרע עד שיכאן מאדק הקדושה ופגורה ' והובטח

לארץ עבריה וזרה ' ועד היוס מובלים בליות וזרה במוצביה '

ולא רי להם הכרות החיכונות ' עוד בצמח בית שנת הבגני

לחלפז ' נתעוררו ביניהם כרות פנימיות ' והאמונה

האחת עליו בשתי אמונות ' ואניביתן ילעבו למון בכל פגות '

איש את אהיו

איש את אחיו יזרו חרם ' ורוח נבאה תיבט גרם ' ובהתחמך
לבב: וכלותי ' לרעתך הפלאות עד מתי ' גמורה התחילך
זאת השנה ' בעדתה הזולעה ' זמותי נתן מורטי לבבי '
והנה יד יד נבעה בי ' ויאמר אלז הבן בדברים ' ומה קול
התרועה גדולה במהנה העברים ' עמוד על עמך '
שמעת מה ידברו ואחר תהזקנה ידך ' וטעי התחלה
והתכלה ' להעלות האלה ' וברברו לפני
כדברים האלה ' נפלאותי הפלא ופלא ' והנה טעם אישי
עברים נאים ' איש לרעהו יזרו הכים ' ושאלתי יחם המתופחים '
והטיבו בני איש אחד טהנן אחים ' האחד בעל תורה שבכתב
ומקרא ' והשני בעל תורה שבעל פה מקורה ' שם האחד
כמהר אברהם בכהר ברטון הנאמן ' ושם השני ~~הנאמן~~ מוהרר
זקמן בהנאון מוהרר קלמן ' זה יעמוד בעצם תומנו ' בתורה
הכתובה מנותן עוז לעמו ' וזה יעמוד בגיש מקרה '
בהטען על בית תלמוד ובמרה ' מוענים איש לרעהו
בדברי חכמה ' להוציא לאור תעלומה ' בכל הארץ ילא קום

ובקלה

ובקצה תביל גולגולת! והאמת נעדרת להכריע ביניהם 'להכ'

להכריע את הכריע ולהרטיב את הרטיב בעניניהם 'כי -

בהטבת האמת יהיה להלך הקטן ' והוא על כל דבר שלמון '

ובטובו קירוב ריבם והטבת בעבודותיהם ' הקרתי ובהנתי

בעלגותיהם ' והטבת האמת כי הפת אשר תחזקנה בתורה

הפתובה ' הנותר בירושלם קדוש אמר בה ' ובעוד שהיו

הנביאים ובטעמים שופטים ' היו יוצאים ומישרים מדרך

הישר נופים ' אמנם אחרי התימת החזון ' שלח הארון

במשחמנו רצון ' ונקל היה הכל למנות ' באפם הנביאים

ראשי המנות ' ואף שלח הפרו הכהנים המנהיגים בעם ' כבר

הנביא מלפניהם ~~לפניהם~~ להם בזרל פטעה ' כדכתיב להם הכהנים

בוצי שמי ' מבישים על מוצבה מובאל להרני ' וכי תבוא

בידך לזבח אין רע ' וכי תבוא פמה וחולפה אין רע ' הקריבהו

לפתח ' הידבר או היטא פתח ' ואזית טעת בזמן ההוא

לשון ' דמעת פניהם את מוצבה יח כמן ' על הבנייה ומרד

בקדושים ' כי על ערות דבר היו אוהב הערשים ' נגלה

כגלגל מוטבנים הדשים לבקרים / עלת כן התברר ללך אף
 לכהם שגרים / ורבתה בהם הפלגה / מאמות טינכא
 מלכב השלימ בלגבה / ואשר עמיהם רבתי עש /
 מוחליק פמיש את הנלם פנע / ונדשאן כפנ דגרתם
 להעבית חזון / ובאפמ-לאנס מותרת חזון / ומענלם
 השגתי מוראש / מוקדמי ארץ לדרוש / כי תרפטי
 האמת לעולם מועמים / כאשר דברי הקדש יורן
 במשפמים / ועולם נהג כמנהגו / מלב דברי
 שקר הורו והורו / כל עמית טבא כן ילך / והנה השע
 מלך / ויכון בצדק כסאו / כי כדוק ימור עקלם
 ונדשאן / כאשר הוכיה הפביא ברברי מטאן / נרא
 נא את נף ואת מוראו / כי ביראת נף מבענה עוא /
 ובה כל מאמעין יתאמץ ויעוא / ולמען ירום יתורא
 בזה / אביא רברי הקותוכים במחזה / כרי שיבה
 דבריהם / ועצת שלום תהיה בין שניהם / ואולי המון
 השגה ממוב ניטך והלום / והאזהרה נפסק

ויהללוך ויגדלוך יבשרך את עמך בשלום 11

תורה אשר שלמוך והקדמות הנביות

וזו תורה אשר שלמוך תורה שבכתב ובין בעל תורה

שבעה פה וכו' כל המעשה והאמת תוכחת שבע

המורה בים עקר החמלהות ביניהם

בר ת 11

שעריך בתלמודי לבבך מקרא ואמר למה אתם הקדמים

איתכם בזה המעשה המורה הנקרא אצל

תורה שבעה פה ועיניכם הרואות כי לריבה לעמוד

אצל התורה שבכתב ויכאשר לא יבין דברי התורה שבכתב

מבלי לשמוע התלמוד וזאת ועוד אהרית כי חכמי בית

שני שנקראו תנאים ואמוראים גדולים ובעמרו כי שתי

תורות משה קבלו מפינו וזאת שכתב זואת בעל פה

וכך אמרן הוא למנוטכיס אחרין כדאיתא בפירוש קמא

דאבות וזוהי זוכר היה להבנת שמואלות כזאת עד

שנתורה אחת עשר כשתי תורות וגם על מה נהיו לשתי

וְהַתְּחִילָה בַּעַל מַקְדָּא וְאִמְרָא / אֵינּוּ מִתְחִילֵי דְדוּמָה טְהוּרָת
וְאִמְרָא / מִשְׁכִּיבֵי עַל דְּבַר יִצְחָא וְיִשִּׁיב כִּי
הִיָּה זֹכֵר בְּרוּחַ לְחַכְמֵינָן הִקְדְּמוּנֵי לְהִיּוֹת בְּרוּחַ לְוָקָת
זֶן עִם חֲכָמִיבָם כִּי דָאוּ שְׁהִתּוּרָה עֲתֵלְפָה בְּזַמַּן הַתְּחִילִים
וְהֵאֲמַרְרָאִים מוּמָה שְׁהִיָּתָה בְּזַמַּן הַנְּבִיאִים / וְהַנְּבִיאַי הָאֲחֵרֵין
שְׁהוּא מוּלְפָא כִּי עָלֵה הַטִּיב וְיִרְעַ בְּדַרְךְ נְבִיאָה זֶה הַשְּׁנֵי
שִׁיקְרָה אֲחֵרֵין בְּזַמַּן הַנְּהַבְתָּ הַחֲכָמִים אֶת הָאוּמָה וְעַל
כֵּן הָתֵם נְבִיאָתוֹ בְּפִסְקוֹ זְכָרוֹ תוֹרַת יוֹשֵׁה עַבְדֵי וְגו' /
וְאִתָּה אֵהִי תִרְעַ וְתִטְפִּילֵי מוּמָזְלָא דְּבַרֵי כִי רֵאוּת רַבְרַבֵי
דָאוּ חֲכָמֵינָן עָלֵה שְׁלָא קְבִלְתָּן אֶת־הַתְּלַמּוּד לְתוֹרָה שְׁבַע
מֵה' כִּי הַשְּׁעִיחוּ בּוֹ שְׁלֵשָׁה שְׁבָרִים קוֹץ מוּמָנְהֵב הַתּוֹרָה
טַבְּתֵב / הָאֵהֵד שְׁחֲכָמֵי הַתְּלַמּוּד הוֹסִיפוּ דְּבָרִים הַרְבֵּה
מֵה שְׁלָא נְמָזְלוּ בִישְׂרָאֵל / הֵבֵן שִׁחְלִיפֵין בּוֹנֵת הַפְּתוּבֵי
בְּבִיאָרְסָה בְּהַלְוָה מוּהַפְּשֵׁט דְּוִדְקָרָא מוּלְפָא הוּא בְּמִשְׁנֵה
תּוֹרָה וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל אֵל הַתְּחִילֵי וְהַמְּשַׁמְעֵס וְגו' / וְעַל
תּוֹסִיפֵין עַל הַדְּבַר וְגו' / הֵבֵן שְׁבַע עֶשְׂרֵן יוֹאֲוִתְךָ הַמְּזוּלָה

הַמְּזוּלָה

הכוחניבור בישראל / ואמרו הם הלענים אשר הומיפסו
חכמי התלמוד על דברי תורה שבכתב / האחד —
כדן שמומינים שבעה ימים נקיים לנדה / השני
כדן שמוקדשים הימים מרובים שנים ימים / ה' כדן
לדן בדיקת המרכות / ה' כדן לדן ימי הנאכה /
ה' כדן הדחיות שהמזכיאן בקביעות החדשים והימים
מרבם / ה' כדן לדן המגל ככלה לבשר והלב / ה'
כדן לדן נתינת ידים / ה' כדן לדן השחימה והמחינה
ואר המעשים ביום מנוח / ה' כדן לדן המדינה במילה /
ה' כדן לדן הדלקת נר של שבת / ה' כדן לדן
הערובין בשביל המעט המנוח ושבת / ה' כדן
לדן בערוף המנוחה בששים / וכן שאר הומפות אשר
לא זנו בתורה שבכתב // ולדן הדרכין בדומה
שנים עשר גם כן //

האחד כדן שבעה מנהג הכאה בקדוש הקדש / ה'
כדן שבעה מנהגת הנדה והיומרת / ה' כדן שבעה

אזהרת

אזהרת אורן ואת בטר לא תטמנו ביום אחר / הן כחן
 שבמזן סדוקת פלג של ביום כשאינן בני יולין הן כחן
 שבמזן אסור אכילת הפליגות ויתרת הפבד והאלה ככבש
 הן כבן שבמזן דין אסור לבריות בדומה רבים / הן כבן
 שהמזן יום ההיזשים ממפרכת העומר / הן כבן שהמזן
 מוכה אחת מארבעים לעיניהם בפרשת / הן כבן שהמזן
 הנדר על פי הכס מוכחה אחר או שלשה הדין / הן כבן
 שהתירו הזנות עם כל קרובי האשה וזה נאמר למדוע אסורה
 העריות / הן כבן שהתירו שבמזן ככיות / הן כבן
 שהתירו אכילת העמיל והטהור בקדוה אחת בחולין
 ואלו הם המה ומות אשר תדעו בהלכה מושגני המהרות
 הן כבן שתירכו מהרת טבת במהרת יום טוב
 הן כבן שתירכו התכלת מעמט כבוד ואלו הומו אחר כבוד
 ככבד התכלת והו דם הלזון ממש / הן כבן שתירכו פרי
 עץ הדר במקום שהוא אילן האחרון ממש / הן כבן
 שתירכו ענין יתרונה בטאמר ממש / הן כבן שתירכו

מאדור כיישבן אהים יחדן שהם אהים אמותיים וללא אהי מוטפה
והרמן גדר העריות / הן שתי רכז ויעשן את הסמך במורגדו
אף בערומה / הן שתי רכז וולת אותם העלמר בעצנת המועדים
המורה לבדני הנקתרים ואמרו אל תקראו אותם אלא איתם
המורה לבדני העמאיים / וכן מרמזת לכם הנאמר בפדגית
החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם / שש פעמים לכם
המזיאן קברא שקביעת הימים טובים תלמי בבית דין הגדול
אפילו שובען אפילו מומענן אפילו מזידין כדאיתא בפסוק
שש דרה ובירושלמי בפסוק הזה לכם / ודוה יעשו ביולפת
לכם הנאמר בשבת בפרשת ניקחל ובולפת איתם הנאמר
בפסחת אמור בענן השבת הבלתי מענן קביעה / הן כגון
שתי רכז מואמר נקראת לשבת עגב להפך והתיכור תשרוש
המועה בשבת / הן מזה שחיבר לוקהת בת האה ובת האהות
ומתכו על הכתוב ומבשרך לא תעלה כאשר הביאו הרמבם
בהלכות איסורי ביאה פדק ב משנה יג וכן פסקו אף תקרא
קדוה יענה פדשן על הלקה בת אהור אר בת אהותו כדאיתא

ביופעת יבמות פרק ז' והוא פרק הבא על יבמות / הו' פסע
זוה שהתירן אכלת הטליל מן פרוק הבחמה אותה תאכלו / היתע
זוה שהתירן היוקרת לבעלה בימי הלבון / היתע שתיכא פרוק
ובתים מולאים וגו' היתע להצירי כמנו שהביא הבחיי במפרו
והרלבב בפירוט התורה כך פירט על פרוק ואכלת את הטליל
אניבין / בפרשת שופטים בפירוטו //

אלו הן הטליל מבת אשר התלמוד אכלנו אינו מן אכל
לתורה טבעה פה כפי המצאת התלמודיים / והנ
לפסירת הקצור הכבתי אלן השנייים על דומפר ית כרוס
שבמי ישראל / וכללם בעולם ששה ושלשים שהם קלף והמירון
לן הפמן יטכילן זאת / ניש יותר מזה חלופים למאות ולאלפים
כאשר הפקם שבסם חדא הוא הו' אפן עצרא הרבויש בקצתם והשע
בפירוט התורה על דש' ושל גאונם ועל שאר הפמין בדבר
ברמז ומוד / ובעל מפר מקור חיים גלה מודו והשק ממטרין
בביאר גלה לתקורי דברין / ועם היות שאין מוביאין באיה
יודברי הגוים ופ' בענינים הדתיים / הנה מזהרות הדונק

והכונן

והזכור גדול המעלה להביא גם מהם ראיה! וזה בעצמו
בהיותו נכבד כאשר הוא נכבד רחוק לעזר מדברי הנביא יחזיקו
לזה שזוהו הש"ת להקור בשתי האומות הבולטות כל העולם
באומה! בדרבנב. כי עברו איי כתיים וראו מהם אומות ^{אדום} ~~העולם~~
וקדר שלחו והתבוננו מאד כי היא אומת ישמעאלים גם מעזה
גופל להביא ראיה על אהדות התורה האמתית ושאלו אהדות
עמה! פון שאניבין עלילת שתי האומות הנל אף בהיותם
שונאים אהבתם בטוב הדת! מפל יורוס מוכבדים ומעיקרים
ותופשים התורה שבכתב ומפרי הנביאים והכתובים בקדושתם
וקוראים אותם מכתב אלהים לבד! ושלחם לא כן! וידוע פיהם
השיגו את תורת ה' התמימה ונזמנו החכמן כאשר שללו את
את שאר כל הקדש מבית ה' ואף היתה עבואה בישראל ונאם
היה התלמוד בזמן ההוא היה נמאא בידם כמו ספד מפריים
נמאאים בידם עד היום הזה! ואף שבזמנם האלן כבר נמאא
אלה קאתם השם דל טע מדרי המטנה כהו שגודע חמפר
לכמירון דל מפר השמים של בוקמורחזום הנמארי בעל הדבוק

הנה זה

הנה זה מהפלוט התיירים והפוקחים שבהם אשר ברוב הימים
 מרחו והטעו לדעת ולבחון מה ליתכן את דבר ואיך יודע
 אלול תורה שבכתב ועם כף אינם מוזהקים גם אלול בחזקת
 כתבי הקדש רק במעלת שאר המוסים אשר המוכיחן הנשי
 לבב בכל עם ועם ליקור דתם ועקר המונתם זאת ועוד אחרת
 מה שחלעעם עלינו באיורם עלינו שלא רכיתם להאדעין
 בשלוט ועל פי החובץ מהמדתכם שהאמנתם להעשיהויות
 ולגשמות מוחש בתכם מעור לבוה ית ומוטנה לט
 דף הקטן וזה ענין פליטת הרי שהתלונק לא היה עדין בזמן
 ההוא ואינן בכתבי הקדש כאשר לא נזכר במקרי הנביאים
 בשום מקום לא תורה שבכתב נזכרה לבד ויודעריכם
 במעשה מוטנה מענה לפס זאת ועוד אחרת כיון עלה פי
 דברי יומיפון המלך של מאכרים תלמי המלך שם השתדלותו
 להקור בכל הדתות ובין השאר השיב והביא מאלעזה כהן
 גדול ששלח לו נגב זקנים לתרעם התורה וזה היה בזמן
 בית שני למנה לא זכרו הכהנים שיש תורה שבכתב ולפי

כרמנוך לתלמידי המופת / ועוד בא שלישיה פילון הלאבנד
האלבמנדרי אשר היה מופלג שלומני אמורי ישראל בזמן בית
שני כאשר יוספטן ושאר פותבי זכרונות דברי הימיים
מפליגים על גודל הכרמנוך שעשה ביאורים על התורה
והבר דגל מרביים / ואפילו בדרכי מאסר לא זכר התורה
לבלג בפריי / וזה ביאורין טעם המשטר ולא בדברי
כרמי התלמוד / הנה עד היכן היתה המענה הכוללת
ותשובתה המופקת / וזה ייחדו ויבואו בפירוש ופרש איש
אל אחיו בדברים / והם טעם האב מדברים //

טעם התלמוד: על בעל מוקרא ואמר למה אתם הקראים
אינכם מוניהם תפלין של יד לאת על ירכס ושל
ראש למאמנות בין עיניכם / וכן אינכם קובעים מזוזה בב'
בביתכם / והרי אתם עובדים על שלט מוצות עשה //

השני בעל מוקרא לתלמודי ואמר / אמרו לא בזדון
עושים זה כאשר אתם מוברים פי קבלו אבותינו הק'
מהביאים מנה שאלו ארבע פרשיות לא על טעמן מורדות

לא יאכל

ח א

לא על כל תורה ' והלשונות שנשתמשו בהן התורה שהן
הינה וקשירה שיהיה וכתובה אין הכונה בהן כפשוטן ומשמע
לא כי הם כונו בלשונות שונות על התמדת למוד התורה וקיום
דוכותיה ' וכדי לזרז את האדם על קיום דוכות התורה השכליות
אשר תקומן הוא בראש ' והמעשיות הנפעלות בידים בהלכו
הלשונות ' דומה הענין למה שהורה שלמה הנביא כי לניתן הן הם
לראשך וענינים לדברותיך ' קטרם על גברותך כתבם על
לוח לבך ' אל יפזז מעיניך שמרם בתך לבבך ' קטרם על
אזבעותיך כתבם על לבך ' ובכונה תקומת תמולה בתורה
שהקשירה נאמרת בענין הדבור וההתמודד בענין ומשון קשירה
במשון ' ויש בתורה דברים נאמרים על דרך משל כגון
ונחלכם את ערלת לבבכם ' וכן הורה את הכהונה וכיזא בהם /
ועוד לא נמאא בתורה ובנביאים שהיו נאמרים זה המנהג /
ועם שהיה תקומתו למזכור בענין הלבשת אהרן הכהן ובנין לייבודה
במקום פרשת צר ' ואם היה קוב להניח התפילין הנה אהרן הכהן נלה
היה ראשון לבעול זאת המזכה ' ובמשך כל התורה לא בנביאים

ולא בכתובים

ולא בכתובים לא נזכרו אלן המלות 'כגון טנזכרו טאר המלות
כגון המילה והשבת ופסח ומכות וכן הטלח ' וכנראה מסדר
מלבדו שי הכתובים גם מקום לא היה להנחת התפילין ' זאת ועוד דאיה
אחרת כגון שחיבן הכתובים לפתוח הארבע פרשיות אשר שתיקן
נמזכרות בפרשת בא אל פרעה והטעם במשנה תורה ' וידוע
כי משנה תורה בשנת הארבעים מזמן הלוואה ' ושם כתוב בשבתך
בביתך ובלבתיך בדרך ובשכרך ובקוויך ' ואתם עושים הפך
הכתוב שלמד רק רגע אחד יונתים התפילין בכל יום ' או אפשר
שתפילין דהיינו היו במדבר משחי פרשיות ' וגם זה בחיוב היה
הכתוב לבאר במה מקשור / אפשר במשני / ועל איזה יד רכב
מקמי היינו נכבד מן הטלח ובאיזה זמן שהרית או ערבות
וטאר התלמים ' לכל זה אין ראיה מן הכתוב לא בדרך דרש /
ובכיוצא בזה הפשט הוא העקר בדעת אבן עזרא ' ואפילו אם היו
הפרשיות כפשוטן ופרושמשן כפי דעת הכתובים ' הנה כפי המובן
מודברי התורה אין חייבן לא כי אם בירמי הפסח כאשר מובאר ועל
מהפשה הראשונה בדפתיב ושמרת את החקה הזאת למנווליה

ט א

מזיכרים יחידות / וכן הוא שכתבאר במוטטה תורה כתיבה על
המוצאות גם היא בחלק ממוטה גכס כי לפי הנראה ממשמעות
השטח כי היוב הכתיבה על המוצאות היא מבוחר לשיהיה נעלה לא
לכתוב על הענין ולהכניסן בחור עשני במוצאה כמקביט במוצות
אלהין ומסתירן / גם מה שתיכאן הכתיבה במלת מונקות פאלו
מורה על ארבע פרשיות בהשאלה מלשונות אחרות באמרה
מקרא בדי שנים / פת באפריקא שנים / האם אין זה חסרון לתורת
ידו הערוי מה שאלא המפיק השטח העברי לתת יסו לתפילין משמות
לשון הקדש והוצרכה לשאלו מלשונות אחרות / כיו שמוע כפארת
כיו דאה כאלה לא מו שטבו בל עמו ולא עמוד בג מעמו / ולפי
הנראה שנהקו הכתיבה למאד בענין זה פיון שפתבו ברום כרת
זכרים פרה שט שהכתיבה בהיותם במקדש היו פמורים ממוכות
תפילין / והואילן כל הצומע הראנים לזה הענין / וכן הוא היחיד
המקודשים מחיובן / והתורה אדרבה הייבה בכל התנגדות ובכל
הצומע כי פן חנם עלה התורה שתהיה פלביט יומס ולילה כל שכן
בימים המקודשים בזמן שאין לאדם עסק אחר / הרי מבוחר ונעלה

שאלו

שאלו הארבע פרשיות לא על מצות פרשיות מנרות לא על כלל
 התורה כמון שבעה הש"ת להושיע ע"ה לא ימוש מסג התורה ^{ה"ה} מן פ"ק וגו'
 וכן דוד ה"ה כתב בפסד תה"לם וכוונתו וכתורתו יה"ה יומם ולילה וגו'
 וכן פוטר המורה שאלו ארבע פרשיות על כלל התורה כמון שכתוב
 גם בפס"ה הראשונה של תפילין וה"ה לאות על ידך ולפ"ק בגין
 עיניך למען תה"ה תורת י"ה בפ"ק / ואין הכונה על פס"ה אחרת
 לא על כלל התורה שה"ה למען התורה קבוע עלבבנו כאלו היא
 קשורה על ידינו ופ"ק היא תמיד לפנינו עינינו / ומה נשכח
 אלו הארבע פרשיות מפ"ק התורה שכתובים בהן למה זה האופ"ק
 לקשר לאות על ידינו ולפ"ק בין עינינו ולא נשכח זה האופ"ק
 בשאר מצות התורה //

טעם התלמודי לבעל המורה ואמר למה אתם הקדאים אינם
 מברכים בק"ה ש"ה לכלי הלב ואם אינכם בשר ע"ה -
 כה"ל ואינם בא"ה ח"ה על הפרס בתורה בט"ש חקונות לא
 קב"ל ע"ה פ"ק א"ה //

והע"ה הקדאי ואמר א"ה נ"ה פ"ק ל"ה בת"ה
 שאין א"ה

שאין אהבה אופנים טוס בשר בהלב בטיט לו הלב אים / ואף
 שהתורה הצריכה בדיון הגדיים אנהנו מקיימים על דרך החומרה
 מאתו הדיון לכל המינים טיט להם הלב אים / כי מכות התורה
 לומדים דאף מזה ' בטס שאנהנו מקיימים מומאמר לה תהרוט
 בטור ובהמור יחדו / אמלכב הגדיטה לכלל המלכבת וכוונין
 הטור והחמור לכל מין עמא עם עהור / כן מתיין הגדי אט מקיימים
 לכל המינים טיט להם הלב אים / אמלכבין העוף איט נכלל בזאת
 האהרה מטוס שאין לו הלב אים / פאטר גם הכמוינס כמבו בתקפת
 ימות כרה א' במקומות טל' ר' יוקי היו אופנים בשר עוף בהלב /
 והוא היה מן התנאים אשר קמו אחרי הנביאים / וכן ר'טי כרוב
 פרע לעוף מן התורה שאין לה הלב אים / והמוכח מן דברין שאין
 מקורו מן התורה לא מדברי סופרים / וכיון שאדם אוקרים בשר
 עוף בהלב ולכור אינכס אוקרים בלי עוף בהלב והוא כמון אבר
 מואברי העוף פאטר מלכבין מהבשר ובפירוש מלכבין האפרוחים
 ע'י חמס העוף והם הומר הבשר / וכן הדבוס נקרא בטס בשר
 כדעת אבן עזרא בפירוש נח על פסוק מהעוף למינתו וזך

לשוננו / שגב הדג יקרא בשר והעך שארור משה ע"ה אהרן אהרן
בשר אהרן להם וגו' האין ובהי יטחמך להם ופוצא להם אם את כל רגלי
הים יאמק להם וגו' ואמר היתה התורה אומרת מהם לא תבשל בשר
בהלב היה מוכדו כפי מברקכו / אבל לפי הנבאה מדברי תורה
שכתב כי לא לענין אכילה אסורה גדי בהלב אמן לא לתכלית
אחר פרה לזוחות וכו' עבודה זרה כי בשול המדי בהלב היתה
מטילה מוסדאור על בידים הקדמונים כדל למוד בשול פרה
העץ צמח שכתב בעל מפר כדה לדרך פרה ב מהמאמר השני
ולפיאת הכונה כתבה התורה בשולן בשול ולא בלשון אבי ילדי
וכן גדי בהלב אהרן ולא בשר אהרן / ויש מיוע לבונה זאת כי בכל
השליש מקומות נזכר אצל עבודת האדמה / ולפיכך הכתוב
אין לבם באיה חן התורה כי זה האמר אינו נומין המראה עד שיאמר
הכלים בגביעה עם לא נמצא בתורה שום הוכחה ואזהרה על זה דך
זה האמר על הכתוב ואינן גדר כפי מברת הכתובים "ו
שיעץ התלמוד לבעל דוקרא וארור למה אתם הקדאים
אינכם מוקעים בקביעת ראשי הדשים וקדוש ימים

מרובים כפי הקביעות שלטון ע"פ השבון העבור והתח
 הובעים בהלוק מומאן ומקללים היוזים הנקודיים אצל
 האם אין זה יורד להחלק המנהגים " "
 דהחלק בעל מקרה ואמר כבר כתבן הכמיו המוקר
 כי נאום הרבנים היוצאים מפי עושיהם אצל
 לפי הנראה קורה הבתכם שאינה מקפידת עם דבריכם
 כאשר מנהגו הקביעות שלכם הדשים הנקראו באן
 ונולדו בעלנות החל הזה ' ואינם כפי המנהג אשר
 היה בזמן הנביאים בארץ ישראל ' כאשר פה אחר כל
 ישראל נמנו ונמנו כי בזמן המלכות היו הובעים הדשים
 ונקראים היוזים מרובים ע"פ דאית הירק אחר המולך באותו
 היום היו מוקדשים ' וכן נהגים אנהנו גם עתה ' ובהזדמן
 אינו מנעה לראיה מוצק עבירות האנני יש מינוגים
 ודרכים נהראים מימנו הקרבה שהשאינו לכן קדמונינו
 כאשר קבלו מפי הנביאים ונמן בהזדוניהם אשר בהם
 נוכל להשיג הדעת האנושית בהראות הירק ובהם היו

באחדים הקדמונים בזמן שלטת בבל כאשר כל זה מובואר במפרשי
הכרמלין נ"ה / ומאוס שהוראת הכרמליים אינה נוקבת עלם הכתוב
בדורה שבכתב כדכתיב במדר בא אל פניה / הקדש הזה לשבט
ראש הדשים / ופירש ר"י הראהו לשבט למושה באיזה שאלה
תראה ויהיה ראוי לקדש ושמאל והראה לו באכזב את הלבנה
ברקיע ואמר לו כזה ראה הקדש עקל / זהו דין תורה כזה לנו משה
אבל הוראת הכרמלי התלמוד בהפך כאשר כתבו בזמן שאין בית דין
הגדול אין מקדשין להראיה לא נהגין ענין ההשבין / ועוד נראה
מדבריהם שאפילו בית דין בעלמא נהגה הראיה כיון שהנחור הענין
על הכרזה / ואף אם זכור להראית הקדש ולא המפנה הזמן להכריז
ולומר מקודש כדור שכתב הרמבם בהלכות קדושת הקדש פ"ה ב'
משנה ה' וק"ל ואפילו ראה בית דין וכל ישראל אטא אמרו בית דין
מקודש עד שהטפה הליטה לילה לילה עד שהקדו הגדלים וכל
המפנה בית דין לומר מקודש עד שהטפה לילה לילה אין מקודשין
אותו ויהיה הקדש מועבר ולא יהיה דה לא לילה יום ואע"פ שגדאית
בליל ליל שאין הראיה קובעת לא בית דין שאמרו מקודש הם

מקובלים עול / ולא די שיהסר זה הענין לרצון בית ד' אשר
 ידע תקיפה להנהיג הולל כנראה שהיו מנהגים עוף רצונה ולא
 עוף רצון הבורא ית' / אבל ההלכות כמון זה הענין גם לנחיד
 ברוב ספרו במסכת ראש השנה פק' ב' דף כ"ח מנעם ל' חייא
 רבא דהוא הדין למיחיה דהוא קאי בכפרה דכפר שקל קלא פתק
 ביה נאמר לאוריתא בענין לקדושי פק' ואק' קיימות הבא היל' אכפר
 עול / על כן אין אשה מן יום שתתעט עם אנשים באלו אשר מותר
 מתעטדים לרצון הבורא ית' / ארונה משמור הדרך אשר הורה
 לנו בתורה שבכתב לנהוג עוף מידת קיים ואות אשר קבע בתקיע
 השמים בהג' ותו מורי הדש בהדשן ולא ישנה את תפקידו "

סעודת התלמודי לעולם מוקרא ואמר למה אתם הקראים אינכם
 בוקרים בערבות הבעל היום הנשחטים ככה המבורר
 בהנהיגה שלכם ראש פן אתם אובלים מואכלים אמרו יס
 ומוקד פגולתם בליכם "

דאורייתא בעל מוקרא ואמר שקר ענת באהרן ובאחד העבילים
 תדבר שאהנה עתה בפיאכלים אמרו אין זה פניאם
 רוב להבנה

רוע לבבכם לזהב וזהב דברים על פניהם והכשרים ואלה הם
עבדך יהי על חתך הורחוק יהודים וכל עמיתך כל עמיתך
והתורה ואלו לזהבכם יותר כאשר ידעתם גם אתם כי כל
המיונים אשר בך היתה כחון במנהג שיך כך בהולך הם
יחזיקו ודברים בהם הבהמה והעוף והדגים וכלם מבורחים
בתורה שבכתב אשר תורה דוד המלך עלה בתרומה כדכתיב
תורת יי' תרומה משה ואלה הם ופיון שהיא תרומה אין דאני
להומק יותר המנהג שהגבילתה ודורה התורה ואלו אדם לדין
בארץ אשר ייחם זה המעון לתורה לא אם יהיה מכתורה
המיונים והאפיקורוסים וידעת מזה שגרה נותן התורה
בהטמיען את דברי השם יתע' לאבותינו ואמר להם לא תמסר
על הדבר וגו' ולא לא היתה הושטת התורה בענין זה ולא
היתה מבורחת שבדור המיונים המהורים מהטמיעים שהם
עשרה מיונים שלשה בתיים והן הבהמות ושבעה הרד"ס
שהן בהיותן ולא היתה מבורחת מבעלת עבה ופרקה ושמונה
בבהמות ומפנין וקטן שבת ברבים ואלה היתה מפורסמת

העופות

העופות בטעותן ושאר השמות' אכיון שלא שתקה בצדקתו פני
 לשוא המציאן החכמים יתנאי בדיקת המרפאת לעבדוק אחר
 השחיטה וזוהי טעדרון החכמים בהיותם מקראבנים במבול
 הידושה דור אחר דור שלא תהיה הבהמה הטאכלת חולתה וזה
 אפשר לעבור מאכילתה ושתיתתה ושאר תנאעתייה צחייה ולא אחר
 השחיטה אלא מאכליה בלען הוא בשר כפי דין תורה שבכרוב
 ובמזושהיה כהאבד במן הנביאים ולא אלה החכמים לזיש מיוג
 לרוב ריבן שלא היה מנהג בדיקת המרפאת בזמן הנביאים כיון
 שמצאנו כל כך מקום בנפשינו שהיו מקריבים לעצמם שלמים
 כמו בזמן שלמה השלום בחנופת הבית הראשון כדכתיב בקרי
 שנים ועשרים אלף וזאת הוא העשרים אלף וכן בזמן חזקיהו
 נישאיהו ושאר המלכים / וכי הנבואה בעולם לעת עתה אפס
 שיכלו חכום מרבות א"כ מה היו עושים לא נתן שאלון מרבות
 מקרב כזה / ואם בדרך נמ באשר הם כרפי שמים לא ידעו
 יוצאות מרבות / היה ראוי עכ"ל לזכור זה העם במקראי הנביאים
 ולמה לא היה זה העם בחומים החפזים אשר כותה התורה להקריב

המיונים בלז חזק והפראו בעל מוצניס וקפתוב יועיד שאלו
כלם עליו על המעבה בלז פקולת אב לא היו בודקים ודי בואת
הטוב לבעל מענתך הברניג עליו קו תעמו ואבנ בזכו //

סוף התמודד לבעל מקרא ואמר למח אתם הקראים בבית
הכפרת עומדים בפניהם לכך דרוס ולא לפאת מזרח
במונר' וגם אתם בנשתחנים אפים ארכה' וזה אמר חזק למקדש
כמו שכתב רש"י במקום פגש ביה מוט אצל להשתחנות בעל
אפים לשמים לפי שהשתחניה בפני שומר דבליה נדיים היא /

ואפנה התורה פגשנת בן חזק מן המקדש עול /

המקדש בעל מקרא ואמר למענה ראשונה / כי בזמן בית המקדש
המקדש היו עומדים בפניהם לפאת מערב ששם השכנה
בהם לעבדם / וכן שאמרו בעתה בעלות בירכתי לפני עול
עומדים בפניהם לפאת דרוס ששם בית המקדש פדברתי
והתפלל אל דרך העיר / וכן שם והתפלל דרך ארכס /

וזה אמר בשביל החזק חזק למקדש פאשר ידוע ומבואר
מן הפקדים / עב אמרו מעמידים הארון אשר בו מעבדים

מפרי תורות

פקדי תורת בבית הכנסת לפי דרום שיהיה כפול כנסת
 עלה ירושלים וכנסת מיקום בית המקדש / ויש להכמינה על
 תמונה כדורית מתוקנת על חכמת התעבורה על כולן
 מיקום ההסתהניה בבית הכנסת שיהיה בכלום כנסת באת
 במקדש בל עמיה לשום פאה יונה פאת / ועל אותה חמרה
 אנהן מציבים את היכל / מזוהר לזה בטביל המסתהנים
 בשנת עבודה לפאת מזרה כתוב בטבילת יחזקאל החוריהם
 אל היכל יחד אפניה קדימה והם מסתהנים קדמה לשמאל /
 וזה היה מנהג עובדי ע"ה כמבואר שמה / ומה שמעלת
 אזרות ההסתהניה על קרקע בית הכנסת לשם שמים רק נהג
 לעובדי הש"ת להכנס לפניו ית בשער עבודה ובער
 ראית השכינה אל המזרח / והוא תנאי דומה להסתהניה
 האלהית כאשר הוצאנו במוטה ר"ה וביהושע ועד עין זאליהר
 ודנאל ושאר הנביאים הקדושים / אשר בהיותם הוא למקדש
 היו מסתהנים אפים אדבה בתפלתם כדתיב צדקנים והסתהנו
 להרום גדלו / והסתהנו להר קדשן / ולפי הנראה שיהיה

נאמרו בחדת הגאון בשעת עבודתכם ר"ל שאתם מתרוממים
בכל שיאכם הפך הדפנה להאשמים ואתם גואלים לבושו של
הקדוש ברוך שאתם משיחיים למען השכינה אפי' ארצה ובעת
אמרו קדוש ק"ה מוקדים אתם באימים למעלה במקום הפנימות
בראש למטה / ומה שכתב רש"י שהתורה אמרה לעשות כן הוא
מן המוקדש / אהרן כוונה לך המוקדש הוא איה הוא זאת האבדה
הואיל ובעת הכתוב להקדים מעבודת האלילים כי זה היה
משה עבדכם לפיכך לודת נ"ך על האבנים אשר ברצפת בית
הקדש וזו משיחיים עליו / וזה הוא אמרו אכן משיחיים לשון
אור לפי דעת האבד והרדף / ולא לשון במקום כדעת רש"י
וזהו מלשון ספיקו הקודם / במשכיות הפסוק / ולפי המובן
מדבריו היה מותר לעשות כן בזמן בית המוקדש / וכוונת
הכתוב לא כן לא כשם שבזמן המוקדש אמר כן הוא מן המוקדש
אמר להשיחיות כשם נ"ך / אבל לשמו ית' מותר בכל זמן
ובכל מקום כדכתוב בכל המקום אשר אשכיה את שמי אבוא
אלך וברכתך / ודעאל יעזר הרשע בכתב אמר כדכתוב

50. מי ימון וְ פסקו יִתְּן וְזוּמַן תִּלְתֵּי בְיוֹמָהּ הוּא בְרַךְ עַל בְּרִבּוּהִי
 וְזוּמַן וְזוּמַן קָרַם אֲלֵהֶּן ' וְהִי חוֹף לְמִקְרָט . " וְזוּמַן
 טַעַן הִתְלַמּוּדֵי לְבַעַל מִקְרָא בְּאִמְרוֹ לְמַה אִתֶּם הִקְרַמְתֶּם אֲנִי
 וְהַגִּישׁ בְּבִרְכָה בְּנֵה טַעַל טַבְרַבְרַשׁ הוּא עַד שֶׁאֵלֶּי
 מִזְכֹּר הַדּוֹלֵק לְכַבֹּד הַטֶּבֶת " וְזוּמַן
 וְזוּמַן בְּעַל מִקְרָא גַם בְּזֶאת הַמַּעֲבָדָה דְּבִרְךָ אִינִי עַבְדְּךָ
 וְאִינִי מִמְכִּימִים גַּם הַכְּרֹם בְּתַגְרָה ' אִתֶּה אֲנִי
 שְׂהוּא עַד טַעַל מִזְכֹּר וְהוּא טַעַל עֲבָרָה ' אִשְׁאֲלֶךָ וְהוּדִיעַנִי מִי
 הוּא הַמִּזְכֹּר. זֶאת הַמִּזְכֹּר וְאִי הִיא כְּתוּבָה ' וְהַדְּרָבָה שֶׁמִּזְכֹּר
 כְּתוּב בְּתוֹרַת הַפֶּסֶךְ כְּדִכְתִּיב לָא תִפְעֲרוּן אִשׁ בְּכָל מוֹטְבוֹתֵיכֶם
 בְּיוֹם הַטֶּבֶת ' וְגַם מִטְבֵּד זֶה מִבּוֹאֵר בְּתַלְמוּד כִּי הַפְעֵרֵת הָאִשׁ
 וְכַבּוּדָה הֵן מִלְּטָא אֲבוֹת מִלְּטָא כּוֹת הַמְּקוֹרֵת בְּטֶבֶת ' וְזוּמַן
 תַּלְמוּד כִּי הַנְּשִׂים בְּאִת מִאִידוּת אֲוֵתָהּ וְכִיָּה מִזְכֹּר מוֹטְלֵת עַל
 הַנְּשִׂים ' כְּנִרְחֵה כִּי מִרְעֵבֵן טַעַל נְשִׂים הִיא ' וְזוּמַן הַמְּקוֹרֵת שֶׁהִיא
 טַעַל בְּרִדְיָא וְזוּמַן זֶאת הַמִּזְכֹּר ' וְזוּמַן לָא מִזְכֹּרֵן בְּקוֹרְהֵי
 טַבְרַבְרַשׁ הִיב טַעַל ' וְזוּמַן אֲלֵיכֶם לְפָנֵינוּ בְּלִילֵית הַיָּד וְכַתּוּב

יט ויהי לך לזכרון כי שבת ראשונה יום א' אכל אינה
מכונה כן המורה אלא בשעה ומהיות הקב"ה והר והק אמן מוליקים /
כי האדם בהיותו חסד קב"ה מודיע בארבעה א' אשה להסתפק
בלילה בל אור הנה ק' בארבעה ק' בשאר לרפ"ו א' ועב לא הייבן
הכחיים לברך עליה כי קצרה הדרך בעביל אולם הענינים אשר
נשמעו מהבנות ית' לומר אשר קדשנו במצותינו וכוונ' אזה לך
נמצא בשום מקום שיצא עליה ויהייב את האדם על היימון / ואם
ראתה שיש מצות רבות בדונה גיבס בתקון ומועמוד הקב"ה וכל
הקב"ה / ופאר המלחם עליהם נגשו במחויב / וק' נמצא
כבר במערה הנבואה אשר הדימות ההזק' אלה מן המבון לומר
עליון אקבו מה שלא איה הקב"ה

מקום המלחמה לבעל מקרא בענין החילה ואמר למען אהרן
הקדושים שהם החילה בל פריעה / וידעת דענין
הכחיים נה' במקרה ימות פרה הערל כי החילה בל
פריעה פאין נחשבת "

הקדושים בעל מקרא ואמר הלא כבר הקדושים לך במשפחה
עלמך

מעגותיך הקדמוניות שאנחנו לא נטה ימין ושמאל מן הכתוב /
 וכיון שגם הכמויכם הורו בכך הנהל שלא נטה פריעה לאברהם /
 אבינו נ"ה והוא היה המוחילי בזאת המצוה / א"כ הודיענו לא מי /
 היה המוחיליך זאת המצוה לטעות שתי פגולות מילת אפר יטה /
 והואין לך הו הכמויכם לפריעה כיון שלא בא הכני עלניה / אם /
 תמאמר טוב ושנית המאמר ביהושע כפי הדרך כבר בעל /
 איתר הכונה במקר הערשים בשרש שנה / ואם חפץ המאמר /
 שמאמר המונל ימוול יליד ביתך וגו' גם זה דרש ואיננו פשטני /
 ניש הרבה חלוקת בתורה במאמרים כפולנים כמו הענין תענג /
 טוס תשים / פתוה תפתח / ותעב תעבבו / וטקף תטקפו / /
 ניש רבים מחולק אלה / ואם תחולק את המאמר ביטחונל כמו /
 טרדעו בבראשית רבא ור"ט הביאו במקום שכתב לך לך / /
 גם זה אינה חלוקה כי כתוב בפרשת תצריע ימוול בשאר ערלות /
 אם עס חולק את המורה על הפריעה כדעבבם א"כ המילת /
 היא בל פריעה באשר גם בכתוב לא בא עלניה לוני / /
 פועל התלמודי לבעל חרמא ולמנר למיה אדם הקדוש אדם כס

גורמים הדחיות בקביעות הימים טובים כפי תקון הכותבן דהיינו
לא אדון האש השנה ולא בדון פסקה ולא גתה עכרת ולא עבד פאר
והשאר וכלל ידעת כי הכותבן זה האוסף בטביל הכרת עלכום
כדי שיבוא כל הצמנים אל נכון' וכל זה בהכמה מהם בהיותם
ראים את המלך פדדו את זה הגדר "

השליש בעל מקרא לתלמוד ואמר 'האם כבר טכנת מה שהשיבות
למערכת השלישית כי אלן המנהגים אכלכפ הרשאים
תקדוב בא לא שערנס אבוקים הקדושים נה כאלה עברו עב
חכמים בבמה תקומות בתלמוד בי צמון שהין קובלים עב
הלאה ללחין מהם פאשר הבא זה הראבב בפדדו אמר פרט
אמר וזל גם ראיוס בתלמוד טעם פסק בדון עכל' ומה האמר
וכנה האמר הגדול אשר מכת המכילא חכמים אופ
הדקיות בטביל יקרא ומותיא זה הכל וכענת רוס' ואין
כאני בעבונם להפך דברי אלהים חיים ולהנציא הימים
התקדושים סגפונם ולהחליף המנהג הקדמון אשר
היה צמון הסבילים והמלכות וקנה עלה מהלכות

זה הוראה

זה הוזהר בדברי עותק התורה אדרבא באמר אשר
 תקראן אותם במועדים / אכילין לבן רשות על הוציאם
 ממצונם אשר הגביה התורה זמן מועדים / ואין כל
 חרט תהיט השמש לא עלולס נהג כמנהגו / ומהיטהוה
 עמנו היום הוא אשר היה בזמן אבותינו הקדושים /
 ולמה לא המציאו זה האופק קל לנהוג בדחינת / ומי
 הוא ערב את לבן לשנות גזרת הקב"ה ולהעתיק הימים
 מגובים ממצונם אשר הגביה התורה הקדושה / ואין
 מלאם לבם ליחמזה למטה רועה כאשר כתב הרמב"ם
 על בהלכות קדוש הקדש פ"ה ח"ט / וכל הלכה למטה
מקנה מוצמן שאין מנהדרין אין נזקקין לראיה אלא
 פעמים יום שקובעין בקטבון זה יהיה יום הראיה ופעמים
 שיהיה יום מוקדם לן ביום ופעמים יהיה אחרין ע"כ ו
 הרי נתבאר גם כן שיהיה אדרבא פורשות גדר
 ומדר התורה כיון שרוחות ומעשיות אלה ימים הדוקים
 ממצונם הראוי ע"פ עדות הירושלמי אשר עסקן הקב"ה

כפרוב עשה ירה למנועדיס //

טעגן גוד התלמוד. לבגל תקרא ואמר למה אתם תרחים

אינכם היתה לנו הקפדה למהרת יום טוב האלון

של פמה דהיינו ביום סוף לעמן כאשר באה הקבלה שאינו

מהרת שבת בראשית לא מהרת יום טוב כי גם הימים

מנובים נקראו בטם שבת ושבתון כאשר מבואר זה

בתורה הכתובה //

התעורר הקרא. ואמר אל היה זה ידוע שהנפת העורר

ביום ידוע מההדט לא היתה טום הקוקה בינינו

כאשר אין הקוקה בטאר הימים מנובים אשר הם ביום ידוע

מההדט / ויש יותר לתמונה מכם איך אתם מתארים היום

טוב של פמה בטם שבת בין שלא נמצא בטום מקום

שנקרא הפמה בטם שבת / ואם נמצא בתורה שמנועדי

החדט הטביעי נקראו בטם שבת ושבתון זה הוא למוד

ידוע כאשר אבאר / כי ידוע שהחדט הטביעי רומז

ליום שביעי של בריאה כאשר לפי המוד גם הטמנה

1

נקראת

נקראת בשם שבת / והר"ה כי השביתה טוה גם ביובל
 כמו שבשמיטה וחוטום שגדר אחד לא יכלה ללכת לא
 נחוצה שיקרא היוכל בשם שבת כי ילא נוגדר מושג
 השבעה / וכשם שלא נובל להעתיק תואר השבת לוש
 מושמטה ליוכל כן אי אפשר להעתיקו ממועדי הקדש
 הקדש השביעי לפמה ושבועות / כאשר גם התורה לא
 קראה אותם בשם שבת / והרב ר' אהרן בעל מנחם היובחר
 הביא ראיה על ההבדל שיש בין השבת ובין יום טוב
 מזה שכתוב בפרשת אמור מלבד שבתות י"ח שהיא
 עונה על שבתות בראשית / וכפי מנהגי הקה"ק בהיותן
 קומץ על המזבין קצר דבריו ולא ביאר במעול המעשה
 שאפשר למען מומא שנמצא בכתוב שמועדי הקדש
 הזה נקראו בשם שבת ושבועות / ועם פי דברי הקכ"ר
 אינם צריכים הצורך ש"כף אמלא את דבריו למעול המעשה
 בתשובתי זאת הלא מובא בכתוב כי יש הבדל גדול בין
 שבת ובין מועד שנקראו בשם שבת ושבועות עמה שכתוב
 במפר בראשית

במספר בראשית. שבת היא ליהוה בכל ימי שבתיו כפי' ובמספר
החדש השביעי בראש השנה כתוב יהיה לכם שבתון' ובמספר
שבת שבתון היא לכם' ותטבת שבתכם' והם הקפות לא נקרא
שבת ולא שבתון' והוא וכן השנים יקרא גם שנה הקפות' אם כן
לשנה מראש הים הכתובים המהות השבת בדוהרת יום טוב' והוא
היה שנה מראש ליהוה ולכם הובואה בעולם זאת המעלה' שנה
עוד חזק התעורר. מעלתו ואמר בין שבת טובה וזאת
במלת מעלתו הראשונה שלא יאמר עם שבת למעלה
הפכה באשר גם לא נראתה שיקרא בשם' רק אנטון קורוביס על
הקבלה' ועל עדיין לא עתה דעתו בתשובתך הואיל והכתוב
אוחר דוהרת השבת פתס ויש הרבה שבתות בשנה ולא זה
יהיה להם המהות אשאלך והודיעני כי בזה הענין זכר
שבת בראשית

השנה הראשונה והוא ידוע הוא מה שכתבו המורה הקדים
בשמיני אות הראשונה כי זה האות בבוא עם השמות נקרא
לשמותיהם היא הידיעה והמטעם שבא על ענין ידוע פאטר בחולת

ממחרת

ממוקרת הטבת וכן עד ומוקרת הטבת הטביעית מעם היה
 מורה על טבת בראשית הידוע מאתן הבריאה והזכרת בתהלת
 ענין המעשים בדיכתיב דבר אל בני ישראל ואמרת אל יהוה
 מועדי יי וכו' שש ימים תעשה מלאכה וביום השביעי טבת
 שבתון מקרא קדש / הרי ידעת היה מוקרת אל טבת בראשית
 הזכרת בתהלת העענים / ובימי הפמה יש לעולם מוקרת
 טבת בראשית ואין בזה שום ספק / ואדרבא באשר אתם מבראים
 יום טוב יש ספק לאיזה יום טוב ליהק המהרת אם לראשון או
 לחרון / כי שש ימים טובים למועד הפמה היוס הראשון והשני
 עב אהובי מלבי יושבר עלך שתעזוב עקשותיך ותודה על
 האמת / כי אין נקרא הפמה בשם טבת והוא מן המופרקות
 בעולם / ואפילו שאניבין פליפוס אינם מוהלפים הטם מן יומנו /
 לא המהרהים מן התורה האלהית וזה בהם עב הנלוה באשר
 גם שאר מאמרי התורה מוהלפים להזק המונתם הקדשה
 ולהקליט המונתנו הקדומה והמאונתית על ידי הנביאים

עליהם הטעם "

מגן

שעץ הלבנון. לבעל סודות ואמר למה אתם אינכם מקדשים
קדשונות בשעה בקיץ כאשר באה הקצף כי בשעה
בקיץ עתה תורה ואתם מחליטים חמשה ימים שאינכם
מקדשים עמו בעתן זה ולכבוד נראה שאתם מקדשים עם
הנאכרים בקדש הענין "

הענין בעל מקדש אומר להנין פנה עיניי שכלך וראה הני
מאדני משה משה תורה כתובה / אם אהיה
בהיתנה נהגים עפי תורה שבכתב כדכתיב ער חתורת
הטביעית תקברו המושטים יום והקרבנות משה סדוק לוי / הן
אתם אשר לעולם מקדשים הם השבועות בשעה בקיץ מה שאין
כבוד בתורה / ואם היה דבאר בתורה בפניה לחדש הם השבועות
מה הוא הלוקח למפניה הענין / ידון תורה הוא למפניה הימים
והשבועות והעבודות ופומן לקוב את הם השבועות כאשר
חבולת בתורה / ופומן שהתקלה הקפדה חמורת השבת כן
הענין אפס האפס שוקים ביום חמורת העבת / ואתם אשר בא
ענין בחלק מן תורה משה שכתוב / כאשר שאין לכם האיה
כי בשעה

כי בטעם במיון נתנה התורה כדכתיב בחדש השלישי יצאנו
 בני ישראל ממצרים וגו' וכתוב הלוא והיו בבוזים עיני האשליטי כי
 ביום השלישי ירדו ובר' זיהי בזם השליטי זהו נח הבקר וגו'
 ואם תענון כי הטבל אינו בחזק שיהיה בטעם במיון באשר יורן
 המוקים מטוס טאבלתן אם תהיה התעלה הקפודה מיום ראשון
 של פסח ואחריהם יתן טעם ואיך מלאים לא יפא עד שלשה
 במיון ז' יום לא נתן יום יום זהו הקפודה מטאח ימי הפסח
 והתעלה הקרים או לא מלא ולא הקרי יהיו ימי הקפודה מעט חזק ו
 אינו אטיבך כי הקפודה לקביעת ה' הטבולות נבטנות אחרי חזק
 תורה כדכתיב בפרטיות אומר וראה דייקודם חזק תורה לא
 היה קיוב הקפודה לז' ימים והכרוב הוא יותר חזק ונאמן מהקפודה
 זאת ועוד אחרת כי ארש טעם אצלכם לעולם מלא נח דם אידיסמר
 ולפי מנהג הראיה זה לא יתכן כי יצדק להיות טעמים מלאים
 או טעמים קטנים פאטר יוציא הטבול מהלבד המלא ורנת וכאשר
 תורה הראיה ואלו היה זה המנהג בזמן המלכות היה לערך היו
 לעולם כל המורה על טעמים אחרים למח ומח ירועת כד יפא

ראית ה' אלהים לעמך און לעבדך את האדמה ענין הראיה והנהגה
במלכות מלכותך אהרן בישאל ו' ומה שמענת כאלה אנהג
מוקבילים בענין זה הקדש עם הנזכרים ' אהרן את באהרי פניך
כי זאת התקבחה לך תהיה מן בפת שנה / כי הנה בטבת ה' וז' /
למחזור קמן כפי השבועות נוסף לנה שנה פשוטה ולקום עבור
ועליוס מתרחקים בהגלותיהם בכמה שבועות ומתאחרים /
ואף אם יהיו חשתיים ברוב השנים זה לא בהקבחה עמנו ולא
לפניה אהרן / ואחריה אהרן מוקבילים עמנוס בתיכונן יולת שבת
כאשר יתרחים כתרקעול' ביוז' הדברות מולת שבת לשון חנה /
לא באשר יצדיקו הגלותיהם עמנו בימי השבתות שטובתיהם
גם אנהג עם אהרן ולהבדיל גב'הם ואין זה מוציק לטביתתם
וכן בהצדקן שיהיה דה' נסן ביום השבת אפי' נוסף להם השבועות
ביום א' / האם יוכלו מי שמענין ולומר שהיהודים מוקבילים
ומשתיים בטביתתם עם הנזכרים / ולא נוסף אנהג בהיותם חלשים
בימים למענה להם הלא עם אל' אלהיו ידווש //

פירוש המלות לבעל הקדש אהרן אהרן אינכם תהי' עמנו
בשופר

וְאֵלֶּיךָ

בְּטוֹפֵר בְּהֵרֵשׁ אֲלֹוֹל וּבַעֲשָׂרֵת יָמֵי רַחֲמֵיךָ וְהִלַּא כְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ
זְכוּרֵן תְּרוּעָה מוֹקְדָה קָדֵשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְאִיךָ אִתֶּם עוֹבְרִים גַּם זְאֵרֵת
הַמּוֹצֵרֵךְ אִשֶׁר יוֹלֵאֵךְ מִהַכְּתוּב " "

הַמְּשַׁלֵּב הַקָּדָשׁ וְהַמְּזַח אִתֶּם מוֹתְפָאָרִים בְּרוּעַ הַתִּירוֹךְ אִשֶׁר תִּירָכֵן
הַכְּמִיכֵם בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה עֲנִין שֶׁהוּא בְּכֵן מוֹמוֹשׁ / וְלֵא

הַמְּעִיחַ לְמַמוֹשׁ הַלְּטוֹן ' כִּי לְשׁוֹן תְּרוּעָה בְּמִקְרָא נִתְבַּאֲרֵת עֲלֵךְ
שֶׁנֶּסֶם הֵא בְּפִי וְהִבְּ בְּכֵן אִם בְּהַצּוֹכֵר אֵן בְּטוֹפֵר אֵן כֹּלֵךְ

הַמְּעִין ' וְתְרוּעָה טַבְּסָה הַדְּבָר מֵאִם יֵשׁ בְּמִפְרֵי הַחַיִּים כְּמִן כְּרִיזָה

לְזוֹר יִשְׁעֵךְ ' הַדְּיֵעַן לְהֵלֵךְ יַעֲקֹב ' הַדְּיֵעַן לְהֵלֵךְ כֹּל הָאָרֶץ /

בְּמִיִּרְוֹת כְּרִיזָה לֵן ' הַדְּיֵעַן לְפִי הַמּוֹלֵךְ יְהוָה / וּבְמִפְרֵי עֲזָרָה

הַדְּיֵעַן תְּרוּעָה בְּדוֹלָה בְּהַלְלֵךְ לַיהוָה " כֹּל הַלְלוּ וְדוֹמְמִיחֵם לְשׁוֹן טַבְּסָה

וְהַלְלֵךְ ' וְכֵן קִבְּלוּ הַכְּמִימֵךְ עִיךָ מִן הַגְּבִיחִים כִּי לְשׁוֹן תְּרוּעָה הַמְּשַׁחֲרֵת

בְּמוֹעֵד הַזֶּה הוּא לְשׁוֹן הַלְלֵךְ וְשִׁבְּהַ בְּפִי וְלֵא בְּכֵן ' כִּי כִּשְׂיֵהֵךְ בְּכֵן

אִם מוֹנֵה הַכְּתוּב הוּא לְבַאֲרֵהֶכְלֵךְ / כְּמוֹן טַבִּיחֵךְ בְּעֲנִין הַיִּן בְּכֵן

וְהַעֲבֵרֵת טוֹפֵר תְּרוּעָה בְּאָרֶץ ' וְכֵן בְּיוֹם הַכְּפָאָרִים תְּעַבִּירוּ טוֹפֵר

בְּכֵן אֲרַכִּיכֶם / וְכֵן בְּעֲנִין תְּקִיֵּעַ תְּקִיעַן טוֹפֵר בְּזִיִן ' וְתִקְּעֵם

בְּהַצּוֹכֵרֵת

במאזכרו של על גולותיכם / ואין לענות ביון שיהיה התורה הוא
לשון שבה והלל / אף מה שכתבה זה המועד להקרא בצד השם והלל
כלל המועדים משותפים בשם והלל / כשם שבזמן המקדש
היו משותפים בהקדשת המוקפים / השיב לזה האמת כי היו מושא
משותפים בענין ההלל כלל המועדים עבד ישי. ער פנות לזה
המועד בענין השבח על השאך כי הוא התקלה ליימי תשובה והקדמות
ליום הכפרה שבפור וקלחת עונות / ומתנהיג תשובה הערניים
הוא השבח וההלל בתקנותם ובהשמעת קול בתפלה / ועוד יש
ראיה מהסתובים כי התרועה היא זולת קול השופר כאשר הוזכר
בספר שמואל ו' מועלים את ארון יהוה בתרועה וקול שופר וכן בדה
א' קנ"א ובאשר באו נין השמוע אלל קול השופר אף הרי הם שנים

עטנים כאשר ידוע בדקדוק "

טעם התמודי לבעל מקרא ואמר למה אינכם נהגים במועד
הקפת לקחת האתרה וללוב ביד כדכתיב ולקחתם לכם
ביום הראשון פרי עץ הדד כפות תמרים וגו' ובאיה בקבלה

שהוא אתרה הדד באילנות "

והתשובה הקדושה והטהרה זה המאמר אין מובנהו כן כאשר אתם קוברים
 אבל הקריאה הנלמדת בפסוק הוא הזמון והדבנה כענין
 המאמר בפסוק חזקיים ויקרא להם איש שיה לבית אבות וגו' לקרא
 כן בן בקר וגו' ויקרא אלך שמן זית זך וגו' והטעם והמטעם
 הוא לקחת לרפי עטית הסכה קודם היום הראשון כי זאת הבית יוש
 מוטעמת בחקונות לענין קודם כחן בטכנין וכן אך ביום
 הראשון תטביתו טעם לביתכם וזאת הקריאה לא לתכלית
 העדון והטענות בתפיטה בד כאשר אתם קוברים ללא לעשות
 סבות מהעולם המטעמים בתעוררת המצוה ומה טקלר הכתוב
 בתורה ביאר אותו במקרה המיחא מן כי לקיחת העצים המינים
 המטעמים היה לעשות סבות כדפתיב ויבאו העם ויביאו ויעשו
 להם סבות ככתוב ומה פסוק ראיה שאין החיוב בלקיחת הפרי
 בלבד ללא עם הענפים כדי לעשות סבות וכן אין החיוב באדם
 הימים יחוש הדופרטים בתורה ושמחתם לפני ה' אלהיכם
 שבעת ימים היא שמחה בעבודת ה' וברדוש הימים ובחנות
 ה' ית' כדפתיב ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך וגו' ולא יתה

כונן הכתוב בלתי ית הארוב היה רובא / אבל הרבון הוא באלו
הדברים המשובחים וההדומים להם / לפיכך לזה במאמר קתני
פרי עץ הדד / והוא פולל כל מין שבבד כמוני עליו זית ועלי גפן
והטאר שטאר ויהי פזית הודן וכן אשר כי יכבדן אלהים ואנשים //
סעף התלמודי לבעל מקרא ואמר למה אתם אינכם עושים עירוב
באכרוב ופרטוף הרבים בטבילת ההולאה והמלמול מרשות
אל רשות בטבילת ובימים טובים וכבר ידעתם שהוא
אמר כפי דין התורה טבילת

השלישית הקדושה נאמר בשם שאין אלהי מלבד עירוב כן אין
אמת מועתיקים שום דבר בימים המוקדשים מרשות
אל רשות וכן בדבר רשות הרבים / אבל לפני קצר אחד אינו
אמר כי זה האיסור יולא מחמת טבילת איש תהיון אל יולא איש
מתקומון הטאר בטבילת / ואי אפשר לבאר זה הלני והאזהרה
ע"ד האתק פטומון לא ע"ד מעבר / כי האדם מדיני במבד
ואך אפשר על טעם פ"ד או תוא טעות במקום אחד פלי טיעתק
מקום למקום לביא ולביא במאכלין וישתין וטאר לרבינו -

הדבר היים

ע"כ כ"ג

ההכרחיים ע"כ כירטון הכרוינג ע"ה שחלפת תחתיו ומקומן על כ"ג
דרכות והתיון לבני הכר א' למעטן הדברים ההכרחיים מובין

לבית בקור הכר א' כך טעם יהיה דרך רחוב ורע וד' הרבים

או דרך מקום מושקף / זכ"ס הורן כי תחתיו ומקומן הא' מורה

על הדעות והב' על התחום / ומה שאמור בטבת אמור במונד /

אז ממשלחת אנבל / ומה שבאין מלכות תחתיו ומקומן ע"ה

מועבר כדל בראיה מפורק מדרוג את הולכת אלפי האם לא

הדט ולע שבת / כי היה מנהג בישאל להקבץ אל הנביאים

בימים קדומים המקודשים לשמחה דברי תורה כדכתיב הדט

וטבת קרא מקרא / וזה המנהג אשר אתם ע"פ המראה חכמים

בזהבם לעשות עירוב לא נחלא בש"ס מקום ואינו מן המנהגים

אשר היו נהגים בזמן הנביאים לא כבר הקרי חידות החזון

המזכירן החכמים / ולא יכשר לומר עליון אשר קדטט ב"ו על

חלוקת שרוב מה שהט"ת לא צורה וז' :

טעון הכל מורה על מורה ואמר למה אדם אינו כס נהגים

לחדלך נרות בשמחה ימי חנוכה ואם אינכם יאמרו

לאותה

לאותה התשובה הגדולה אשר עשה השׁיית ליישרך בצדקן החטונך
החטונאים כיון שאינכם נרחים זה המנהג כמו שנהגים לנהגו //
השׁיית קרואי נאמר קללה שאנהגו ששים לאל דברי החכמים
ומכאן נידענו בביתנו שהשׁיית הגדול הקדו לעשות
עם אבותינו בצדקן מלחמות החטונאים עם היונים ואלו
שקול הדעת היה דבר נכון לקבוע הלכה לדורות שיהיו לנו
ישראל שומרים ועובדי לב באותם הימים שזכר הנם הגדול אשר
עשה עמוהם להפליא / לא שאין אהמנו ינארים מדרך התורה
התמימה כאשר תהיה בפרישית ואדחמך לא תאמינו על הדבר
אשר אנכי מוכיח אתכם ולא תגדלו מוחמנו וגו' והתיבות נבואת
הנביא האחרון מוסיף לנו כדכתיב זכרו תורת דוטה עבדי וגו'
וכבר היה זה הנביא בצדקן בית שני ולא החליף טוס דבר דותורת
מוטה לא המעיד והנה על אותו השיעור // ואם תמנעו לי מעט
ימי הפורים אשר קבענו מדרך ואמרת לזכר הנם הגדול /
כברא שנה הנמנה על התורה שבכתב // איך אינך כי זה היה
צדקן הנביאים והנביא הוא הוואשר והחיים את התורה על

כל ישראל קיימו וקבלו עליהם להיות עושים את שני הימים האלה
 ככתבם וכפונמם בכל שנה ושנה / וגם ערך הנם אשר נהיה
 בצמן מרדכי ואסתרי המלכה היה יותר גדול כי נהפכה הדברה
 מהכרך אל הפך / ובערך הנם אשר נהיה בצמן השמונה אים
 מאלהן כמה וכמה נשים שהשית עשה נקמה באויבי ישראל
 בצמן השופנים ובצמן הבית הראשון ובצמנים ההם היו נביאים
 ואף מקרא העבודות בהלל וסיר לייף כי טוב כלתה עם כל
 זה לא קבעו הלכה לרורות לא בצמנים ההם נהגו המנהג
 נהדלן ודי בזה טובה למענתך זאת //

טעם הפלמודי לבעל מקרא ואמר מדוע אתם הקראים אינכם
 נוהגים מכות הקלפה באשת האה כמו שכתוב כי ישבן
 אחים יחדן במקום פרשת כי תלא / וכוון שהשיבות לשאר המעלות
 כי אינכם נוהגים מה שהיא מתקנת הקבמים / הלא זאת המלכה
 היא מרדכי משה רוטה ואנפי כף אינכם מקיימים אותה //
 והענין בעל מקרא ואמר הלא שמעת גם ראית בתשובותי
 למענתך הקודמות כי החלוקה מלכה ביענין ובינכם

מחמת

מוקמות רוע התידוך בדברי התורה הכתובה בלשון הכתוב
באכסב המוקמות אשר הכתובים בלשון לא למה מושמע הכתוב
וכן הענין בזאת המצוה איזה שכל מוצר שתהיה קתייה בדברי
התורה ו והרצון בזה כי אחר שאמרה התורה אשת האה למה שני
השנים בנחלת האמור כדכתיב בפירוש אחריו מות עדות אשת
אחיו לא תגלה וגו' וכן בפירוש קדושים ואיש אשר יקה את אשת
אחיו וגו' ואיך באה והתייה בפירוש כי תלא והיתה פראית
קתייה בדברי התורה הלמה ואם תאמר כי מאמר ובין איך
מן מבה לזה השני ו איך מלפני שהבן איש נובע מאומה
לשנים המוקמות ולתיך זה שכבר אמרה התורה מוצר אמור
הערוה כי מה שאמור אחר בין בהוויית בעם בין בהעדרם
באשר קרוב הילדה הוא מבת כל אמורי הערוות' כדכתיב
איש איש אל כל שאר בטרו לא תקרבו לטעות ערוה וזה בנין
אב למען יס המושבים אחריו' לא הענין פן הוא' כי רנה -
שהתייה התורה בפירוש כי תלא למה תהיה אשת הנות האר'
הוא רביע לשבט אחר הוא בשבט אשר בוב הנחלות וזה

הוא מנעם

הוא מעט ובין אין לן כי כשלא ישאר למות בן יורט נהלתו
 שיקרא לטמו על נהלתו אזי אשת היות אכסר שיתנשא
 לאיש מושבם אחר ניהיה ערביב בנהלות ' והמורה לא רצה
 זה כמעבור במקום פרטת ומעני ע"כ הפקידה התורה ולותה
 שאת האלמנה תנשא למשמחת בעלה הראשון ולא לאהין
 ממש הנוגע בנהלת האמור לא לאה יותר החוק הבלתי
 נוגע באמור כענין בנות כלפהר ' וזה הענין הולך בדרך
 הירושא שהיות הקרוב במשפחה הוא הקודם לנשוא את האלמנה
 ואם לא ימכיס הקודם אזי היותר החוק מחובן יקחנה כאשר
 נדרש הדבר מענין בועף עם רות ' ואין למענין טלא זכר
 ברות ענין חלוצה כי קצר הכתוב ומחוק על שכתוב בתורה /
 וחלוצה בכתוב קצור ינה בענינים היקדושים ' הנה בפרשת
 נשוא בענין הנזכרת המזכה כתוב שהקריבן הנשיאים ארס
 קרבנם בהמחך י"ב ימים רכופים כל אחד ביזרון אחר בטלום
 שלשת ימי המלואים והתהילן הנשיאים לפי דעת הכמיינין
 להקריב ביום תשיעי למלואים שהנא עשירי להקדש עמן

כי ביום שמיני באה הארץ ימי לחדש הזה עמך קרבן אהרן הכהן
כדפיב בפרטת שמיני ולמהרתו ביום עשירי לחדש עמך
קרבן גמולן גמולן יחודי / וכן הנחשבים אהרין כל אחד ביומו
עד תשלם לך ימים / ולפי מוטמנה הפתוב יראה כי הקריבן
גם בימי הפסח והטבל אינו גורם כי קרבנם זה היה של
תודד שהיה קרב על קלעת להם חנוך כמובואר בפרטת בן
האם שאמר שהקריבן לא להם חנוך בפסח / אלא בפסח שאמר
כי איזה מהם הקריבן קודם הפסח והטבל אחר הפסח / וכן
בימי המולדאים בהכרה שהיה שבת אחד ביניהם ובשבת אינם
מקריבים קרבנות יחידים והופרחו לרלב יום הטבר / והפתוב
שתיק בכל זה ולא הודיע שום דבר / וכן במנופת צית האטון
עטור הקב לך עם החנוכה והטלמין ביום שמיני עלדת ולפי
הבאה שהיו שתי שבתות בתוכם וגם יום הכפורים / האם
שאמר שהקריבן קרבנות יחידים בשבתות ואכלו ביום הכפורים
זה אי אפשר בשום אופן כי היו קבלים בעונות הכרת /
ולכן קרין גמולן גמולן אותם הטלמית ימים / וכן כתב בעל

דף כ"ו

מכר יוקרה היום מטעם ההכנסה אצל עזרא במקום פברשת
נטואל עייש שם / הלוא שהכתוב קצב ולוא הודיע יוצה הוא ומה
כי ממך על יזה שמוצואך בתורה לא כמו שמקברו הכמויכם
שאלו בלוי ביום הכפרים מוצבתי הטלמים ' ולפי דעת הכריזמן
עה זאת הרמזות המלות היבוס והחליצה נמלה בגלות
מטעם שנתלתינו נהפכה לערים כהער נפלאו שאר המלות
אשר היה מקומן בארץ ישראל //

וכלל משך ראה התלמודי שהטיב הקראי לכל מעגלותין
כהגון בתשובות השונות כלם נבונים למובין
וישירים למולאי דעת ' קבל על נפשו שלא להבנם יותר
לפסול שול עם בעל יוקרא ולא לעבדות מקדוהם הבנייות
על ימדות התורה

ודרו לתקופת הימים עוד התועדו טע האכטים האלה
למקום אחר ' ואחרי נתינת טעום איש לרעהו העלן
על לבבו מה שנדברו נכבדות בענין האמונה והדרת
יחודאוננים על אודות המבובה והמחלוקת אשר נולדה בין
קדמונים

קדמוניהם ויאמרו איש אל רעהו מי יתנו פירתי קדם
להיות בארצה וחרבה בשבתים על קוד ^{הכטר} הפטר המעשים
הטובים והארונה האמיתית המסורה לאבותינו מפי
הגבורה והיינו לעם אחד עובדים טכס אחד לאל אחד ו
דין ^{התלמודי} ויאמר זכרתי ירוים מקדם הביתי בכל
פעלי חכמים הקדמונים באשר הובאו במעמקי ראש
הטנה פרקב איך שחלק רבן גמליאל הנשיא על ר' יהושע
רבו ועל שאר החכמים שהיו נרמזו ונמדרו במהפוקת זו מן
טנה ורמזו נשיא אחד בגוף ורמזו ' ואחריו חזקת ר' דוסא ור'
יוחנן עוד נמדרו רבן גמליאל ור' עקיבא ור' מרפון ור'
ישמעאל ושאר חכמים והיו חולקים עם רבן גמליאל ואמרו
על אי אחי עד מתי לא תעביד על נודותיך ותעשה בישראל
תורה אחת לעמי תורות בידויך ' וגם בזה לא חספוס ובעטן
מהפוקות יותר גדולות עד שהיו חזקת ירוים ומשמתיים אחד
לאחר ' וברוב השנים בראותם כי רבתה הפלוגה ביניהם
בהכרח שבו על דעתו של רבן גמליאל כי על פי תוקף
מיושלתו

ממשלתן הכריה את הקב"ה לעבודתו בעבודת ע"פ דעתו ' וז'
אלעזר בן הורקנוס התקרא ז' אלעזר הגדול כמובן התאונס
על השמ"י הזה לפניו כוונתו פאשר דאיתו במקדש הזהו צפ"ר
נידא וז"ל פניה ז' עקיבא וז"ל עינות דמזלין ואמר וני -
לעלמא דא שאר יתר מוסר ז' אלעזר ' ואה"כ עלן קב"ה
הדור ודברו עמו ' ובגרא ז' אלעזר קדוש לציאת נשמות
הניה ידיו על לבו ואמר עלמא עילא נהירו וכלינה יעני
בר שתי תורות ישתבהין יומא דין מן עלמא דין ' ובאותו
הפעם לא היה ז' עקיבא אצלן וטאזר עליה קב"ה הדור קב"ה
של יבוס אי מקבל ממאה או לאן ' אמר ז' אלעזר מהו
ניכא נשמותן עכל ' ועור דאיתי במקדש טלשת הקבלה
דק כ"ה סתב על ז' עקיבא בן יוסף וז"ל לפני הנראה רוב
התורה שבג"פ שיש לטעמו היתר עלן כי תלמודין טהברן
קב"ה ומרה ותורת כהנים ותוספתא כלם הם אליבא דרבי
עקיבא ' וכן כתב בעל כרוה דוד ' ובדק ז' במקדש טלשת
הקבלה כתב על רבן גמליאל והשאר שאר החכמים פאשר

כתב עלן

תבטלתי בתי דינים ורבו המוקללות עבור מאותם כנראה ברבן
גבולות עם ז' יושע ואחרים / וכן הינה מוקלת שהיה בול ליעזר
ול' יושע בדאיתא בהומכת בבא מצינא ופרק הזהב ובבתובות
מקם פרק מצינא האשה בין רב עמך לרב הווא והטאך / ובכל
התלמוד מוקלת בית הלל ובית שמואי " "

השיב בעל מקרא ואמר אחי האהב עבדך כי בהנפ לבי פקדת
ולי כרפתה בל תמאא זמיותי בל יעבור כי וכל אשר
שאלך עונך לך האלתי יהיה לשיב תשובות למענותיך " "
ועתה אינני נא כחבר הלכה אשר לך והודיענה כי גם לרב
כיוון למד עמנו להשיב האמת ולפרסום דברי
נוה טראך כי הכתי התלמוד בתירוצם לתורת האמת גמון
מדרך הפסוק ומחשבות הכתוב בין רב למעט כאשר הוכיחך
ואעברה לעיניך " "

טען בעל מקרא לתלמודי באכור / מה כאן הכינוי התלמוד
בתרצם לתורת משה נה כי דחקו כיוון חופרמס יומאונע
הכתוב בהשעם על היעלה / בקצתם חסידים על הכתוב ובקצתם

דרען

יבדית המיניעך בפרשתך על האוכלך כדכתב כי כל אוכל
הלב מן הבהמה אשר יקריב מנחה אשר ליהוה וכרתה תבשר
האוכלת מעצמה ' והם תאמר שאמתן השלשה אינם נקראים בני
בעל הטעון בשם הלב לא בער ' זה לא יתכן בשום אופן כיון
שהתורה קראה אותם בשם הלב כאשר ידוע מהפסוק הזה "ו
ידוע כי שם הלב הוא שם משותף כדור הלב המים ' הלב תדע
הלב יכיר ' וכן שם קרבן הוא משותף שנקרא הבעל הי הקרב
על המזבח ' והמלת בשם קרבן ' ונקראו גם הדומות בשם
קרבן כדכתב קדש קדשית במקום אחת ' ונקרא את קרבן יהוה
איש אשר מצא כל זה אצלך וכדכור וכו' ' והוא שכל
השם הלתיים נקראים בשם הלב ' כדמארת הכתוב המטיח שכתוב
ואת כל הלב פה המארת ' אב ביאר בפרטות כדובואר שם /
ובמארת נפש אחת מועם הארץ כתוב מים ואת כל הלב ימיר
וכו' ' האם תאמרו שהדוכון בה על השלשה הלבנים הוא דוריו /
מה יותרת והכליות והאלוה מה שלם יורה בזה שגם חספול ' וכן
בהמלת יום המסרים ובמארת הנשיא כתוב ואת הלב המארת

יקמיר

כ"ט א

יחזיר המזבח והזבוח בכל אלה על המטה ההלביים "
 טען עוד בעל הקרא לתלמודי ואמר באיזה ראייה יתרון הכתוב
 כל מוחא במוחא ובמטהים בטה חלקים אם סך איתם -
 אובלים וטובים מוחא אמור ' כיון סכתב ר' צחי" בפירושו על
 התורה פבטת פינתם ואל אמרו רבותינו אל שמן שנפל בו עכבר
 להדליק דומנו גרות של בית הכנסת הודעת האונס ואל שאם
 נחמה זורח והשמן דיותר בטשים דומנו ' והעפ' שהשמן דיותר
 באכילה פסול למאור עפל ' וכן בספר אשל ברבבי מימן ק"ד
 פתח א' אל עכברא הדברא נותן מעט לשבה הוא טהרי עולה
 על שלחן מלביים ' אבל עכברא דיותר דומקא לן אם מטביה
 בטבר והומא לן אם הוא פוגם ' ולפיכך אם נפל עכבר לן -
 להומא בזימן דמירו שלם אם לא טהרי בתוכו מועת לטבת
 מותר ' אבל אם היה אבילן זונג וטהרי בתוכו מועת לטבת בין
 שהמירו שלם בין שחזק להתיבות דקות זיכול למנוו ביממנות
 כענין שלם ישאר דומנו בתוכו כלום בין טעמוה בתוכו לבחור -
 ונעשה כלן מטהרי ולא טעמידי דומנו שום מחסות ניתר מ"ז

טיהרי טעמים

עיהיה ששים בהיחוד כנגד העבד / ואם נחלק לחתיכות דקות
והוא פלגן שאינו יכול למנוח כגון שנתערב השכר או החומר
בהואכל עב הכל אמור ואין שם בעול דחיישינן תל ששים עמיה
יפגע במחשן של אימור ולא יבטיח עקל / הרי החל פ
כונת נתיח התורה ככתוב בפירוש שמזינ פל הנאכל בדלתם
ימנעו כתר הדברים המועדפים / וכתוב עוד שם דוכל האוכל
אשר יאכל אשר יבוא עליו כמים ימנעו וכל המטה אשר ישתה
בכל פל ימנעו / ואם תאמר דבמקו ופקח הבין את הזרוב
עליו / ששם יש ששים תיבית זה דרך דרש ואינו פסוק /
אבל הפסוק מורה לכל הנה וכוונתו בכל כל מקור לבטל בששים //
סעודין עוד הקראי לתלמודי אמר גם דוזה להשיב כי החל פ
הכמויבם קרי התורה האלפית כיון שהתירו ליהודי לבטל
מאכלו בכל של גנים המונאלם במאכלים אמורים וכל שכן
בכל דרש אשר כפי דין התורה אין להם תורה לעולם כדכתוב
בפירוש שמזינ מאכלו סעודין / ומדוע הכמויבם התירו לבטל
בכל גנים כדאיתא בספר חטא דברבי בגלגלת תענופת מיתון קד

יֵשׁוּעַ

מֵעַיִן הַיָּמִין כִּלְכִל בְּתוֹךְ הַיָּמִין בֵּית יוֹחָאֵל הָיָה מִרְעוּדֵי לְפָנָיו
וְאֵינָהּ אֹמֶרֶת ' וְנִקְרְאָהּ בֵּית יוֹחָאֵל כִּלְכִל שֶׁלֹּא שִׁחְתָּהּ מִעַתָּה לְעַתָּה
אַחַר שֶׁתִּבְטַל בֵּיהּ הָאִמּוֹר ' וְכִיּוֹן שֶׁעָבַר עָלֶיהָ מִעַתָּה לְעַתָּה דָּל
כִּדְ שֶׁעֲנִית אַחַר שֶׁתִּבְטַל בֵּיהּ הָאִמּוֹר אֵינָהּ נִקְרְאָה בֵּית יוֹחָאֵל וְאִם
בִּטּוּלָהּ בֵּיהּ כִּשְׂאֵינָהּ בֵּית יוֹחָאֵל הַתִּבְטִיל מוֹתֵר דִּהְיִי נִוְתָן מִגִּבּוֹר
לְפָנָיו ' וְהוּא שִׁחְתָּהּ מוֹדֵהּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׂוֹרֵק עַל פְּנֵי שָׂאֵם
לֹא הִדְיָהּ אֹמֶר ' וְהִי הוּא בְּחִיבוֹת אִמּוֹר שֶׁלֹּא נִפְגְּדָהּ / נִישׁ
כִּשְׂרִיף אֲפִילָּהּ בִּשְׁלֵל בֵּיהּ קוֹדֵם שֶׁהִדְיָהּ עֲבָל / וְעוֹד אַחֲרֵיהּ
הַשְׁחִיב אִם יֵבֵעַ בְּחִיבוֹת חֲזִיר אִן נִבְלָה אַחֲרָיָהּ קוֹדֵם שֶׁבָּא עַלֶּיהָ
חַיִּים כְּאִשֶׁר הִמְנִיחַ בְּבֵית הַדּוֹמָמָה לְמַזְכֹּר לַיְהוּדִים לְהַבְדִּיל עִם
הַגֵּרִים אֲזַי אֵינָם מוֹטְמוֹתִים אֶת הַבָּשָׂר אֲשֶׁר יֵבֵעַ בְּמִזְבֵּחַ / וְכִן
לְהַכְסִית הַבָּשָׂר הַשְׁחִיב רֹחַצִים אֲפִילָּהּ בְּכַלֵּים מְמֹאִים קוֹדֵם
הַמִּלְחָמָה / עִם זֶה מִנְהַג מִשׁוֹנֵה מוֹדֵת יִטְבֵּל כִּי הַמִּלְחָמָה אֵינָהּ
מִכְשִׁיחַ הַמְּמֹאֵה אֶל חוֹתֵךְ הַדָּם הַמְּחַבֵּא וְמוֹכִיחַ עַל הַבָּשָׂר
בְּנִיחָה / וְכִן כְּתוּב הַכְּמִיכָם כִּי בָשָׂר חֲזִיר הִיא מוֹתֵר לֹא נִישׁ
חַיִּל כִּמוֹ שֶׁאֲמַר לְבַחֵי עַל פְּמֹךְ וּבְתִים מִלְּאִים פֶּלֶם מְרֹב וְגוֹ'

וְהַלְלָהּ

והרעב על פמק ואכלת את שלל אויבך במפרו בדק רכה

למורד ל ענין שם //

פועל עוד הקראי ללמודי ואמר לדוד אתם אוכלים נבלות

ובשר בל שחיטה מה שאמר התורה ואבר מן החי

כאשר הוא ידוע ברמזנות שלכם ואביא קצת מהן ' הלא במפר

אשל דברב בהלבוב שהינה מן חמץ ונת מעוף ב ואל הטעם את

הבהמה ונמאאת פשרה ומאכל בה עובר בן חן הדשים בין שהיא

בין שהיא היא או בן חן הדשים מת מותר באביה ואינו מעלה

שהינה / אבל ~~הענין~~ ואם מאכל בה בן חן הדשים היא

הפרימ על גבי הקדש מעלה שהינה / אבל שאר המדרשות

אינו אומר אכן / ואם לא הפרימ על גבי הקדש אינו מעלה

שהינה עכ"ל /

הענין התלמודי כך קבלו קדמונים כי השליל הנמאכל במן

אכנו אינו מעלה שהינה כי שהינה אמן מותרתו /

כאשר הוא איבר אחר מאיברי

פועל על הקראי ואמר הראית מעיניך או הטעמת מעולם

שתייה

שתייה בהמה בעלת ח רגלים וקל גדי הנשא כאשר בזאת
 הבהמה ' ובעבורה כיון שהוא איבר מאי יבריה ' ומה שהשיבות
 כי כך קבלן קדמונכם גם זה אינו אמת כי כפי הנראה יודברי
 רשי. שלא מן הקלה התיירו השליל לא מן הסתוב כאשר כתב
 בפשט שמענו על פסוק כל מאפרסת פרמה וקל בבהמה /
 תיבה יתרה היא לדרשה להתייר את השליל הנמצא במעני ארנו
 שכל ' ומאמר מעלת גרה הקודם מומלת בבהמה / קוטר
 זה הדעת כי השליל בהיותו במעני האמן אינו מועלה גרה /
 ומלת בבהמה נקשרת למעלת גרה ומאפרסת באתנה
 מאותה הואכלן "

טעון עוד קראי לפרוודי ואמר אתם תופשים אותנו שאנחנו
 אוכלים מרבות באשר שאין בורקים אנחנו במירבות
 הבהמה כאשר כבר בעלתי מענתך זאת פתשובתי למעלה /
 ועתה השיבנו דבר למה אתם אוכלים בשר בהמה ומפובות
 הנקרא אלכם בשר כום כום או בשר תימותות פדכתיב בשר
 בשחימות ל יעקב ונייל במקום הלבות שסיעה בהמות —

כענה דרך וזל השוקט מקובעת וירא שרוא תמונת הברכה ויפקיד
הבשר כריכה שתכנס דמיה נידיה ותחזור ותפשוט או להפך
כדי שיראה שיש עדיין בה היות טלא יאחרו נבלה הייתה
הודם השחיטה וכל זה בבהמה גמה עקל / וחמה שכתב
בעל ספר לדה לדרך בחאנור רביעי פקדון נראה שגם
אותם אופנים בלא בדיקה כמו שכתוב שם וזל בבהמה מקובעת
ואכל כבד שאין לדרך לה אמור לשחמה / לא אכ יט שהות ביום
לאכול מחמה כזית ואכילתן אין שהות לבדיקה ולנתחה יכול
לאכול בלא בדיקה / ואם שחמה כשרה לא יביאנה במוט ויביאנה
בדון איברים איברים / עקם שדרמן בהמה שזריך טיהיה חשת
לעת ובדיקה אחר שחמה יכול לשחמן ביום טוב וטא נהג
אם יחא ערבה עקל / הרי אתם עובדים כמה שאנין וכריתת
בטביל רב מכל והוא הפקד חמוון שאוכלין מרפת ומהללים
היום מלב שיש בהם עונש כרת / ובחמשת קדושין פקדן האטה
נקנת דם קא פקוב חומב שיאכלן ישרא בשר תמותות טהו
שחמות ואל יאכלן בשר תמותות נבלות ופרושון בשר מקובעת

ששחמה

שבת שמעתי / וכן בעל מפר כרה לדרכך מאמר ט"ז כליל
 ראשון פקדן פקדן בעל הנפש לא יהיה אולם יובהמה מקובלת
 אבל הקל התירוה בפרפום מקובלת נקראת כל שמשמש אותה
 ואינה עומדת ואכילת אופלת בדואכל כבריאה / בהמה מקובלת
 וכששמעתי פשטה ידה ולא הוא ידה פשוטה / בד"א ביד / אבל
 בדלת בין פשטה ולא כפפה בין כפפה ולא פשטה כשרה /
 עוף אכילתו לא רפף לא בעימ כשכש לא בזנבן הרי זה
 פרבוס / וכן בהמה שכשטה בזנבה כשרה / וכן כתוב במפר
 אטל כדברי מירון יין מעיף א' עיין טס / הרי יש אצלכם חנה
 לטחום החולות והחומות ואלו טלח יחזקו בהן מירבות המרה
 הואיל והן חולות וקרה למותה / היט מרבה יותר בדואמר
 מופעל הי הנמנה למנות / והן הן בהחנות אשר אתם קוראים
 אותם כום כום פחל / וכדאיתא במסכת חולין פה אן מרפנות
 וגם הרבה הביא בפרוש יחזקל מירון ק' ומעם כום כום ל' שון
 כריתת או חתך שדוהרים ובוזרים על הטחום לטחום כדו טלח
 תמות מיתת עצמה בל' שחיתה / מטכיל על דבר יחזק מרב

וישיב דעת הכותבם שהורו בהלכה כונת התורה והתירו לאכול

בהמות חמוצות הקראו בפניהם בשר תמותות או בשר כוס כוס

וזה כרי שלא לבטל מנהג הברייה וזה יודת הנכחנים ואוהב

הטרה שאינם רוצים להורות על האמת //

טעם עור הקראו לתלמודי ואחר בענין השחיטה יהלא ידעת

אחי כי פגע השחיטה המוכשרת את הבטנה לאכילה

היא באומותינן נהוגה הואבותיה במבל הירושה דור אחר דור

כדכתיב וישחטנו שער עזים / ושהטנו אותו כל קהל עדת בני

ישראל / ושהטנו הפסח והשאר הנזכרים בתורה / והיתה קודם

חית תורה ידועה ביניהם בכל תנאיה ע"כ לא הקפדה התורה

לבארה כשאר החלות ולהודיע תנאיה בבירור / ועם כל זה גם

לא שיקרה בהלשם אבל זכרה בריוז ובמאמר מתוס אופן פלא

פעולתה ותקומה ובמה תעשה / כי חילת שחיטה היא לשון חשיכה

חלשון זהב שקוס / הך שקוס לשונם / וזה מורה על פועלת

פעולתה שיהיה בחשיכה חומען ואלמן דהיינו בהולכה ובהובאה

ומה שכתוב בגרסת אחרות וליש איש חובב יספא ומן הבר

הגר בתוכם

הגר בתוכם אשר יכוד ליד חיה או עוף אשר יחבל וספר את
 דמם וזה חורה על מקום השחיטה שהוא בכולו אשר שם
 מקורי הדם והם ארבעה מימנים הנקראים בני החכמים קנה ו
 ושמ ו וטע ורידים / אשר בהם יולד רוב הדם יעוף בהמה /
 ועל החיזה חורה ותורה את השחיטה בטפיכת דם כהשר
 הוא האמת / כי בזולת זה האופן לא יסרו ק"י החי בהלות /
 ואת הכלי תורה בטע הוא כלי / ומלת איש מלשון יש תופיע
 על העלת התורה בענין להחיל אהבי יש / חורה טלא יחב
 לפועל השחיטה לא היו שיהיה ידו בלמוד חורה / ורצה
 המעט הקרא החכמה תושיה ברעת הרדף השרש יטה / והקדיון
 נקרא הדם מלשון ארצה שמתוך אחרי חזרו והן תאוות בופו /
 לבן המנהג אללמן לקדוה השחיטה בטע כשרה / כשתעשה
 עוף אלן התנאים ובזולתן היא פעולה / ואז למה המנהג
 אללמן לעשות השחיטה ברוב אהד בעוף וברוב טעם צדמה
 ויהי / ואיך לא הייבן להשלים כלל הארבעה מימנים / ומקרות
 זה שחיטה נעצת ופמולה אללמן / ואף גם זאת טכיתבן

הכרויכם ברומכת חולין ואל בני טטהם וישראל עמוד ענה
ען השחיטה כשרה / וכן שחיטת הדומה / וגדול חבל
זה כי בן פקועה טבול וחרש בשדה אינו מעבין שחיטה לא
מכהו בבטיל וכל פה ויכשר לאכילה / הרי כל אן המנהגים
בהלכה מחנה הדיורים / והמנהג אכלה כי אהרי השחיטה
לא יעשה טוס זער אהר לבעל הי עד שיבוע / אבל
אכלהם אינם הושעים לטוס זער בעל הי / וכן אם יהיה
הקרב בני הוא משלים להקטר המימנים בזאת כאשר
שארו בלתי חרוכים לעבדו / וכן נוסחים בהמה קודם
בני עתה בטביל תקון בבשר וכל זה תוספת כאב על
פועל השחיטה ופועל אהר //

טען עוד הקדמי לטעמודי ואמר עמה אהם רוחללים את
יום טוב בעלני במה שהתירו הכרויכם השחיטה
במועד / ומאין הוציאו הישר והלא כתוב כל מלאכה לא
יעשה בהם / ואם כתוב אהר כן אך אשר יאכל לכל נפש
הוא לבדו יעשה להם / החכימה התורה שהתיר מלאכה אוכל
בשתי מלכות

בשתי מולות המורות על המיעוט והם אף ולבדן' והעם
 שהמולאה אשר הקינה האכילה הותרה והוא הבשול' אן
 האפנה לא השחיתה' כי אהרי השחיתה יש הרבה מולאות
 עד האכילה כגון' הפשטה' נקור' רחיצה' המלחה' ואחר
 כן בשול' או אפנה' ולמה לא תירד גם האפנה לדגם
 שהיא הכדיה כי הם שנים במדרגת הפעולה' זאת שניהם
 השנה הכתוב כדכתיב האלן ובקר ישחט להם ומזא להם
 הם את כל דג הים יאמץ להם ומזא להם' ובין שהתירן
 השחיתה מפסק אף אשר יאכל לכל נפש' היה ראוי להתייר

גם לדית הדגים //

טען הקדאי לתלמודי' ואמר למה אתם אינכם נשמרים
 מעונותיהם הנדה כאשר הזהירה התורה בסוף פרשת
 מולות כדכתיב שבעת ימים תהיה בנדתה וכל הנודע
 בה ימנע עד הערב' והכמיכם הורו בהפך זה באמורם
 כל מה שהאשה עושה לבעלה נדה לבעלה חוץ מעונות
 כוונ' והבעת המטה' והדלקת הנג' והכונה' כך למעשה

הוא שמואל / ובשאר עמקי הבית משמעות נטיבם בנדון
ואפילו אנכנות מוקדמה אחת בשלחן אחד עם המהורים
אם כן אדם עלבדים תמויד ברשת המנומאה וכל כלבם
ממאיים כי כן גזרה התורה / ועוד יש בהם קלוקל המדרר
התורה כי הבתולות והנשים הפגניות שהן בלא בעל וגם
הבעולות באפם בעליהן בביתם אינם נמנהדים במנומאת
הנה בשוק היום השביעי כפי דין התורה / רק הבעולות
אפילו בהיותן מהירות בשוג בעליהן מן הדרך הולכות
למביעה / וכל זה בחלק מה שכתוב בתורה / וממנהג
אשר לפניו זאת בישראל / והראיה מענין בת טבע אשת
אנכיה שהיתה נוהגת מנומאתה באפם בעליה בביתן /
כדכתיב שמעאל בן מימון יצא ומוקד / והיא מתקדשת ממנומאתה
ועתה אחי שים לבך למה שכתבו הכמייכים הראשונים אמר
ז' שבעון חן פני אמור לשאל בשאלונה של נדה ז' נחמיה
אומר אפילו הדבור היוכלה נופה ממא / אמר ז' הנני
אמר לשאלם להלך אחר הנדה ולדרום עברה שהיא ממא
ואמור ליהנות

ואסור ליהנות ממשגי ידיה / ז' קלפתה אורח שהיא מנחה
ומנחיה בכל דבר / הנך ראה כי דברי הראשונים מותרים
לדברי האחרונים באשר שהראשונים היו נוהגים כפי דין
התורה / והאחרונים פרצו הגדר והחמירו הקדוש כמו שטען
בדומכת שבת פרק ביהא האשה / שהזקנים הראשונים לא
היו מותרים לנהל להתקטט בבבלי כבעונתן עד שבא
ל' עקיבא והתירן באורו א"כ אתה מודה על בעליה ומחא

בעליה מברשה //

טען עוד הקדאי שתלמודי ואורח ליה אתם מקילים מנומא
היולדת אשר פתח היא מנומא חמורה כמו הגדה
והתורה גדרה מנומא אתה ארבעים יום לעזרה והפול ליולדת
נקבה / והכחויבם בל"ג לעזרה נס"ל לנקבה התיבנה לתעמיש
בראיה הלטה שהכתוב קראן דימי מנהורה / ואין זה לטעון
מנהר לא לטעון פניהא ובריטות כעין השומר בסווארת
יות ואחר מנהרם טבעת יימיס ימפבו לן יחזקל כ"ד שהוא
לטעון פריטות לפי דעת הכחויבם ואין לא השגחה למנהר

לטעון משב

לשון קטב הטהור בעמא'ים שהוא לשון היחוק כאשר באר
בכרוב עמא' הוא בדר יטב מהוק למוחנה מושבן ' ואם היתה
מהורה ומוותרת לתשמיש למה ארור בכל קדש לא תגב
אלה המקדש לא תבוא עד מולאת יסוי מהרה ' אם כן עדין
לא מולא יהי מהרה ' ודרוב כי אין מועבב לענת בקדשים
ולבוא אל המקדש לא המואה ' ועוד אם מהרה ביינו הלבוש
מה מעב וכפר עליה הכין ומהרה ממקור דמיה אחי הקרבת
הקרבן ' מכלל שער מולאת ימי הישיבה ל'ק' לזכר וס'ו
לדקרה היתה מואה ואמרה לתשמיש המטה ' ואין למעון
יחכבב שעה הפוקה ביינו המואה כי היולדת היתה -
ישאת אל מחוק למסנה בשבעה לזכר וק' לדקרה כדכתיב
בבבבב שעה בארור כן את בני ישראל וישלחו יון המוחנה
כל פסוע וכל צב' / ובתוב מזכר עד קרבן פטלחו אל יחוק
למחנה ולת' עמואל את פנהיהם / והיולדת היא צב' / ואחר
שבעה לזכר ק' לדקרה היתה חזרת אל המוחנה וישבת
באהל עק' מולאת ימי מהרה /

מגל

יג

דע לך

טען עוד קראי ואמר על למודי הלל אתם כותבאים בקיום
כל מצות התורה כאשר הם כתובים / ולמה אינכם
מאמרים יום החמשים בתלום יהוי המורה כפי הרשום בפרישת
אמר ככתוב / עד ממהרת הטבת הטביעית תמסרן חמשים
יום והקרבנם מטה הדטה ליהו / הרי גם יום החמשים לך
שיהיה נספר במקום המורה / ומה שכתב רש"י ולא עד
בכלל / גם מה שהדביר מלת החמשים יום למלת והקרבנם
אין באין דבריו כיון שהאמת במלת יום / ואי אפשר שהדביר
הדבר הנפרד במעם חמשים / והענין נכלה ומבואר כי
מאמר תמסרן חמשים יום דבך אל עד ממהרת כי תשלום
המורה יהיה ביום החמשים / וכפי דעת רש"י היה לך שיהיה
מעם חמשים במלת תמסרן ואעפ"י אי אפשר לקשור מאמר
החמשים יום למאמר והקרבנם מטה הדטה ליהו / כיון
שהאמת במלת יום / וכל זה מבואר וידוע אפילו לתינוקות
של בית רבן / גם אין יין הזוכר להקדים המואמר דל למרמ
המורה ולפיך הכתובים כי תמסרן מאמר כדרכו ללא כל המורה

להוציא

לחולא דהמקרא ממשמענן. הובקש פבות לברדיך דבריו ול
אל ישר קברתו' ועוד גם זה כיון שיום החמישים אינו נכנס
במעין למה זכרו הכתוב במעין והיה די במה שביאר
ממחרת השבת ואם כן החמישים יום הוא הואכור נוסף והיות
מכלל שיום החמישים היו קופרים / גם אין ממשמה הדבור
לומר ממחרת שבוע לא מהרה יום נוסף הכי מכלל כך
מבואר שהשבת הוא שבת בראשית בלי שום ספק "

טעם עוד הקראי לעלמודי נאמר למה הכמיוס כל כך -
הקל בעניני העריות כאשר ידוע מורה שכתבו
ברושבותיהם וכדון שהביא הרדב"ם בהלכות איקורי ביאה
פרק ב' מטעם יג' ואל תבא על אשה ובתה דרך זנות או
על אשה ואחותה וכיוצא בהן הכי זה כמו שבא על נשים
נכריות שאינן נעשות ערוה לא בעשות לא בזנות /
וכן אם אדם אבין או בן אשה או פתה אותה הרי זה
מותרת לנו וישארה שאין כאן אישות / ומלות הכמיוס טיטא
אדם פת אחותו או בת אחיו שנאמר ומבטריך לא תעלה
על

שם לך

עָלָה / הָאֵם אֵין זֶה הַשְׁחָתָה הַתּוֹרָה וְהַכּוֹבֵד דְּבַר אֱלֹהֵי הַיָּם
הַיָּם הֵן אֱלֹהֵימָה כְּאִשֶּׁר כָּל זֶה יְדוּעַ וְיִמְבּוֹאֵר בְּשֵׁתִי הַפְּרָטִיּוֹת
דְּהַיָּמָה בְּפִרְשֵׁת אֲהָרֵי מוֹת הַזֶּה יִדְּבַר עֲרֹוֹה וּבְפִרְשֵׁת
קְדוּשֵׁי בְּלִטּוֹן שְׂכִיבָה / וְזֶה מוֹרָה עַל כְּלֵי הַמַּטְבֵּל בֵּין
בְּשֵׁנֵי אֵין בֵּין בְּלֵא נִשְׁנֵי כְּדוּבֹאֵר הֵן שְׂכִיבָתִי אֲמוֹשׁ אֵת אֲבִי /
וְרָק בְּבִמָּה מְקוֹמוֹת מוֹהֵם נִזְכָּרָה לִטּוֹן לְהִיחָה הַתּוֹרָה עַל
הַנִּשְׁנֵי אֵין / וְכֵן בְּפִרְשֵׁת כִּי תִלָּא וְכִי תִבּוֹא רֹבֵו בְּלִטּוֹן
שְׂכִיבָה / וְאֵם כֵּן הַחֲלִיפָה כּוֹנֵת הַתּוֹרָה וְנִתְּנָה יָד לְפִרְשֵׁי
לְעֵשֶׁת הַפְּרָשֵׁת הַרְבֵּוֹת בְּזִרְוֹן בְּמָה שְׂכִיבָתִי בְּמַשְׁנֵה
פִּרְקֵי אֵ מַשְׁנֵה פֶר וְעָלָה אֵשֶׁה שְׂתִחַלְתִּי בִּיאֵתִי בְּאוֹנֵם אֲשֶׁלֶּת
שְׂמֹוֹת בְּרָכּוֹן פְּטוֹרָה יוֹכְלָוֵם / וְכֵן בְּפִרְקֵי לֵךְ יוֹשֵׁה
יִתֵּן כָּל שְׂתִחַלְתִּי בִּיאֵתִי בְּאוֹנֵם וּשְׂמֹוֹת בְּרָכּוֹן וְאֲפִלֵּו הַתּוֹרָה
הַנִּיחָו לִרְ שֶׁלֶּת מוֹלָה לֵא אֵנִם הַיָּתִי שׁוֹפְרֵי הַרִי זֶה מוֹרָה
שֶׁהֵיכָר לְבִשָּׁה מוֹתָלָה בְּאוֹנֵם עָלָה / וְמָה שֶׁהֵיכָר אֵת מוֹכְפֵתֵה
לְבִשָּׁתִי הַיָּשׁ בֵּת אֲחִיו אִו בֵּת אֲהוֹתֵי מוֹכְפֵתֵה וְמִבְּשֵׁתֵה
לֵא תִתְּנֵהם יִשְׁעֵיהֶם עָלָה זֶה הַפֶּר כּוֹנֵת הַפְּרָשֵׁת וְהַפְּרָשֵׁת

מדבר על נתינת הכדקה וגדוילנות המרים כאשר כל זה
ידוע אפילו להדינמים / ומה התעלפת לבס להוציא התקראות
חמשונם / וכן עשו אויבינו עלינו בהרבה תקדוורת
מהתורה ומה נביאים כדי לתרץ התקראות במקורות זרות
חודדות למקורות / האם אין זה הלול השם ית במה שכתב
פעורה חבלום / וכן הדי זה מותר והנביא לוה ואומר
איש ואביו ילכו אל העדה למען הלל את שם קדשי שמו
ב / וכיון שהנביא ענה הליפת אב וכן לאטה אהב איך הוא
אמר הדי זה כתי שכל על נשים נבריות / וכל זה הפך
הדונה הקדום אשר היה בישראל כחן טנדע מיהודה שטאר
ולא יסג לדעה / ומיעקב אבינו ע"ה שנאמר אז הלפת
פוע עלי / ומרוד המלך ע"ה שנאמר ואלהן לא בא ועדיי
פרדות עד יום חובן אלמנות היות //

פיעץ עוד הקראי לפלמור / ואמר למה הכנויכם בפסירן
החוזרים החפזים כחן ספרב החכם בהלכות

היפודי ביה פק פץ משה ג ואל כתי ועבר הבא על בק

שכל

אש ליה

ישאל האל כשר בין פנויה שנתעברה מזנות אמרו ליה
 מה העובר הזה אם אמרה בן כשר הוא ולישאל נחבעלתי
 הרי זו נאמנת והבן כשר מטנה כי אשת איש שיכא נאמנה
 קול שהיתה זונה תחת בעלה והכל מרננין אהריה אין
 הושטין לבנה שמה מוזזרים הם שרוב בעילות אכלו
 רבעל ומותר לישא בתה לבעלה / אבל היא נאמנה הושטין
 לה משום זונה / ואם היתה פרוצה יותר נודאי אף לבנה
 הושטין / פקד ייז מוטנה פה הנרבעלת לבהמה אינה זונה /
 מוטנה כי הפנויה אפילו הפקידה נאמנה לכל אינה זונה /
 אבל הנבעלת לאחד מאימורי לאנין הרי היא זונה נכבד /
 וכן כתב בעל ספר אדה לדרך מאמר כי כלל כי פרה פה קח
 ק"ח / הנה הוא סכל המבנות שיצדקו מוכר הזנות הפטירה
 וכל מעשה צימה תירו ואלך תקראו זרע קדשה שיהיה איש
 חפץ בכל הנבעלות הרעות האלו כלומר מנה אותם על ידי
 נביאין בתכלית הערות "

טעם עוד הקראי לתלמודי ואמר שמה תירו הכיוריים לאיש
 בת אחין

בת אחיו ובת אחותו / ופיון שהדודה שהיא אחות האב אמרה
לפני האה פדכתי בפרטת העריות / הנה מוצרה עמי שאר
גם הדוד ראוי שיאמר לבת האה כי הם שנים בקירוב הדולפה
וחכמים יחדו בארצה כדאיתא בחומת יבמות פרק הבא על
יבמות דף ס"ב כל הנושא בת אחותו או בת אחיו עליו הכתוב
אומר אה תקרא ודף י"ג / דיי האמין לטרוועתם וקבלתם
זאת / כי החליפן כונת הנביאים ופירשו הפסוקים על זאת
חכונם כי הנבואה מיעדת שכל לעומת המד ונאות
כדקה ובעל תשובה בפסוק דף / והם תירכו על לקיחת
בת האה ובת האחות / ומה התועלת ונחת רוח לבגרא
יתע בנשיאת בת האה שיענה לקריאה / אדרבה הוא במנה
כאמך יתע והתעברות לפזרתו ית / והם לא בא בפסוק
מבאר אמור עת האה הנה פאטר זכרתי לתועלת יוכל אמרה
חוקי עזרה שנה / והתורה לא השטה לבאר ולתאריך
באזהרת מה שהטפל האנושי יוכל להשיג ע"פ התורה
בדברי התורה / כי דברי התורה לבארים זה מזה ומה שאמר

לזה אומר לזה בהקט כנ"ל / כשם שהטטה לבאר אומר
 הבת ובאה אומר בת הבת היורה והוקה בקירוב / וכיון שבת
 הבת אומרה בהיותה שאר השאר למה לא תאמר בת האה -
 שהיא כמותן שאר השאר / וכן כאשר אשת הדוד אומרה
 לבן האה מן הכתוב והיא זרה ומהוקה מקירוב השאר
 למה לא יאמר הדוד לבת האה לבת האה בהיותו שאר
 השאר והוא במדרגת אחות האב ואחות האם באימור /
 הרי גם בעריות לא דקדקו ביושר הטפל והיא יכולה חמורה
 מזהרית בעונש כרת כדכתיב כי כל הנפש אשר יעשה
 מכל התועבות האלה ונכרתו וגו' //

טעם עור הקראי לתלמודי ואמר למה הכריזים התורין
 האסור ואמרו חמורה בעל חי כמו שכתב בעל

מסר כרה לדרך במאמר טעם סבה ה' דף צ"ז וז"ל
 מראה טיבדה במין מהורה אסורה / ומהורה טעמה בדין
 מראה חמורה / זה הכלל הוא מן היוצא מן המהור מהור
 ומן המראה מראה טעם / והלא דין תורה היא להפיר המהורים

מהמטאים במידועם המבוארים בתורה / ופאטר חנה ג
העולם הוא שהגוי מביא בהמה לשוק וישאל קונה אותה
וכו' יודע אם טערה. מטערה לו מהמטאה / וכאם יצדוק
זה להולך בבית ישראל. וטעם פה ציד איך. אפטר
לישראל לאכול את החזיר / והתורה אומרת איך את כל
זה לא תאכלו וגו' / ואם האמר שהוא מהור וכו' ואת
באפלה כפי הארצות הכרויכם כיון שבא מן המהורה אם
מן קבלתם זו קותרת לדברי תורה שבכתב / כי התורה
לא הייתה לדקדק מאיזה חוץ באה הבהמה רק עתה מיועם
להפירה אם היא ראויה לטעמינה או לא //

כיצד יתעורר התלמודי את המעלות לקאם אהד לאחד ונתנם
אל כלן / ובקט מבעל חקרה להרהיב לו חוץ
באחרו הרפה חוץ שנים הרשים ואפכה וירדתי ג
הדרים ואפכה על במולו כי במלתי זה כחה חוץ לבקט
האמת והדרוש למענותך תשובות על הלב חתי שבנות
כי אקה חושך את מיטרים השפוט / ואם לא אשבור כה

י"ז כ"ז

בתשובותי לטכר תלונות מעבודתיך אבוא אחרך ואחלה
דברך ואורה כי ככלים לתושיה עמכם וכי עד לך ישוב
משפט ואהרין כל ישרי לב "

עלנה בעל מקרה ואמר / יישר פהך טבפך האמת נטמר
כי כן נראין הדברים / שרעב מנהגים הדעים לבקרים /
כאשר נעדרו בזמן התנאים / או בזמן האמוראים / כאשר
גם קריאת שדוותיכם לנקבות ולזכרים / עלמאן קאלוואן
זוסמן ליסמן זיסקנד זלקינר זונדל מענדל והשאר /
וכן שדות הנשים שרפינכא פריידא גוטא שיינא זלמכא
גולדא גליכא עלקא והשאר / יעידון יבירון שלח
היה זה המנהג בזמן הקדמונים / מומלצת פהנים / וגוי קדוש
עכ בהר לך השתיקה / ואל תכנע יותר להלוקה / כי לך
מוחטבותיכם מוחטבותי / באטר הניחן הקדושים אבותי / ואתה
לך לך / זאת קשיון ערפך טקא תטקא / והא מוכ תאדב / והנעל
בזקן לא ירהב / כי זאת מידה

המנהג / בעיני כל בעל
שכל ובינה

אמר המעתיק

אמור המעתיק מזה יקר הקרי אלהים הנתן כה
ועכמה לעבדיו היו אלו לפי
בתם לבב ולב עם עבדו נתן עזרה ועזרה והיה בעזרתי
בהעתיקתי זאת שהלמותי ומיימותי מוכרם היו לי בעבור
העת שאל יבולתי לבתוב בדוקרה נתב הכתיבה אשר
איה מתישבה זאת לעת / אנוש כי באות התימות
ידי הם פלם ונתב נראה כי התימות הם אנוש רבים
מעורבים בתוכן נתב הקורא בן לא ידינת לבק חובה
בעבור שאל ישר הכתוב בעיניו כי לפי שכלן יתולל
איש / כי מי את ומי היי שיהיה לך העלך בין המופרים
המאודים והיקרים כי קטנה עבה ממותה / ואנוכי בעל
ולא איש הרפת אדם ובזני עם / כאלה למודתי הכרה
ודעת גדושים כי אדם / ומה לעבן עם הבר / ואהי פולקט
שבלים אחרי הקוראים ובאתי אחרי עקבות המופרים
הגונים והעביתים ואנוכי לא הרעלתי בצאת המלכה
מעודי עד עתה / אבל היתה הכתיבה בהצדמת ואף

היודע המרוני והרבותי לדבר דברים בלתי הנונים בעד
 מרדויות מהטבותי ' ועדף את אשאל עזר מהעוונות
 האמותי לעזרני להעתיק עור קפריס רבים ונכבדים
 ניצבני להבות במ יומם ולילה ויקיים עמך מהיה טבתוב
 כי אם בתורת חכמן ובתורתן יהיה יומם ולילה ' יהי
 עם יודי מבורך מעתה ועד עולם שיהיה בעזרתי להטלים
 ולמניים ' וכאשר השלמותי העתקת זה המפר שכוחתי
 שבושה גדולה כמורא שלל רב ' ונהפך עמלי לטטון
 נלשמחה ' ואחרי כל את בודב ספני על קפרי ' כדי שלח
 יאמר איש אחר שלי המפר ' וכונני זאת הקבה כתבתי

שכני עמנו את

פלגונ

פן נוצחתי זאת העתרה והעתקתי את באות כולנה במנה

בלתי תוספת וגרעון

נשלמה המערת זה המפר ע"י כעיר המוסרים נבזה והדל
 אישים בעד ישראל הנבי כעיר יוטה הלני המתחזן והמתפלל

כִּי עֵינֵי יְהוָה יְרוּשָׁתוֹ קִנְיֹן בְּלִיאָהוֹר כְּמוֹתֵי אֲבֹתָם הַלְלוּ
הַחֶסֶד הַשׁ הַיְהוָה הַפְּקִיד הַמַּחֲמֵן וְהַחֲסֵן דְּהַיָּהּ יְרוּשָׁתוֹ זָכַר בְּלִיאָהוֹר
כְּמוֹתֵי חֶסֶד הַלְלוּ הַשׁ הַיְהוָה הַפְּקִיד הַמַּחֲמֵן דְּהַיָּהּ יְרוּשָׁתוֹ זָכַר
בְּלִיאָהוֹר כְּמוֹתֵי שְׂמוֹתָם הַלְלוּ הַשׁ הַיְהוָה הַפְּקִיד הַמַּחֲמֵן וְכִי
דְּהַיָּהּ יְרוּשָׁתוֹ זָכַר בְּלִיאָהוֹר כְּמוֹתֵי אֲבֹתָם הַלְלוּ הַשׁ הַיְהוָה זָכַר
בְּלִיאָהוֹר כְּמוֹתֵי אֲלֵהֶן הַלְלוּ הַשׁ הַיְהוָה זָכַר וְהִיטֵה הַשְׁלֵמוֹת
בְּיוֹם הַחַטָּי כִּי לֵה' תִּמְוֹץ שֶׁנֶּת הִתְרַעַב לִי צִדִּיק "

תָּם וְנִשְׁלַם סֵפֶר הַזֵּיכָר וְקוּוֹי יוֹי וְחִלְיָפוֹ כַח

